

๕๗

41



การเมืองระหว่างประเทศ

พิมพ์เป็นที่ระลึก
 ในงานพระราชทานเพลิงศพ
 นายสุปรีตา ว. บุรณศิริ
 ณ เมรุวัดมกุฏกษัตริยาราม
 ๑๘ ตุลาคม ๒๔๕๑

มท ๕ คม ๒/ ๑๙
คณะกรรม ๑๓๓๑
มท ๕



การเมืองระหว่างประเทศ

พิมพ์เป็นที่ระลึก

ในงานพระราชทานเพลิงศพ

นายสุปรีดา จ. บุรณศิริ

ณ เมรุวัดมกุฏกษัตริยาราม

๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๑

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์พานิชกุล ถนนสำเพ็ง พระนคร
มาชวาม ตรีพิศสุนทร ผู้พิมพ์และผู้นำมา ๒๕๕๐

คำนำ

นายสุปรีกา ว. บุรณศิริ (หลวงวรมิสสารเนติพิทักษ์)
ได้ตั้งมรณะกรรมที่สนามราชกรีฑาสโมสร เมื่อวันที่
อาทิตย์ที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๔๕๑ ขณะที่ปฏิบัติหน้าที่
กรรมการแข่งม้าอยู่บนหอสังเกตการแข่งม้า ซึ่งบัง
ความวิโยคมาสู่ผู้ที่อยู่ในวงการแข่งม้าทั่วกัน

โดยฉะเพาะอย่างยิ่ง นายสุปรีกา เป็นผู้ที่เขาใจใส่
ต่อวงการแข่งม้า อดยากใครที่จะเห็นการแข่งม้ามี
ระเบียบที่กลมกลืนเป็นกีฬาของพระราชา มีหนทางอะไร
ที่จะช่วยเหลือแล้ว ก็ขันอาสาเข้ารับจัดทำด้วย ความ
หวังดีมิเห็นกับความเห็นคัดค้าน ใ้ใจกว้างระเบียบ
ให้แต่มีชนะเลิศแก่จอกก ซึ่งคณะกรรมการสมาคม
ก็ไตร่ตรองเหตุการณ์ และใ้ปฏิบัติด้วยดี ในเมื่อ
ใกล้อายุขัยนัยยังปรารถนาจะขอให้สโมสรจัดตั้งโรงเรียน
ฝึกหัดเด็กขึ้นมา มีการสอนหนังสือ, สอนการขี่ม้าและ
อบรมศีลธรรม จรรยา เพื่อให้เด็กเป็นพลเมืองที่ดีต่อไป

เสียดาย ที่โครงการนั้น ยัง มีใ้เสนอ คณะกรรมการ
ก็ควรมรณะเสียก่อน

ใคร่ขอขอกตัวอย่างอีกครั้งหนึ่งก็คือ คราวเมื่อเฮอ
ไต้เป็นกงสุลใหญ่สิงคโปร์ยังไต้เคยติดต่อกับเจ้าของม้า
ทมซอเสียง ส่งพ่อม้าพันธ์ดีมาทำพันธ์ ผลของการ
นี้มา "ทันใจ" ที่แข่งอยู่ขณะนั้น อันเป็นมือหนึ่งของ
นายสุปรีกา ที่จัดการ

ด้วยคุณงาม ความดีที่ นายสุปรีกา ได้กระทำมา
คณะกรรมการสมาคม และเจ้าของม้าทั้งหลาย จึงมอบ
ความไว้วางใจเชิญเป็นกรรมการแข่งม้า เพราะต่าง
ก็รู้ว่าจะได้รับความยุติธรรม นายสุปรีกาก็ได้ปฏิบัติ
หน้าที่จนน่าอัศจรรย์ อันความอาลัยรักถึงคนท่หวังดี
คือสมาคม หากจะกล่าวถึงคำท่กรมสมเด็จพระปรมา
นชิคติในรสถางพระนิพนธ์ในหนังสือแถลงพ่ายว่า
"ถนัดดังพวหาเหียน หันกลึงไกลองค์"

ก็จะไม่ไกลจากความจริง ไปนักกระมัง

ราชพฤกษ์นิชสมาคมแห่งประเทศไทย

คำปรารภ

ในงานพระราชทานเพลิงศพนายสุปรีชา ว. บุรณศิริ (หลวงวุฒิสารเนติพิทักษ์) ท่านบิดา ยังเกิดเกล้า ของข้าพเจ้า ณ เมรุวัดมกุฏกษัตริยาราม ในวันจันทร์ที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๔๕๑ นี้ คุณแม่และข้าพเจ้าได้ปรึกษากันในการที่จะพิมพ์หนังสือเรื่องหนึ่งเป็นบรรณาการแก่ท่านที่มีความ กรณาระลึกถึง และ มาไว้ อาลัย ในการพระราชทานเพลิงศพคราวนี้ และเห็นพ้องกันว่าควรจัดรวบรวมพิมพ์คำบรรยาย เรื่อง "การเมืองระหว่างประเทศ" ซึ่งท่านบิดาของข้าพเจ้าได้จัดเรียบเรียงขึ้น และได้ นำออก ส่งทาง วิทยุ กระจายเสียง รวม ๖ ครั้งด้วยกัน และครั้งสุดท้ายได้นำออกบรรยายทางวิทยุกระจายเสียงเมื่อคืนวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๔๕๑ นี้ ก่อนที่ท่านจะได้ออกไปเพียงอาทิตย์เดียว คำบรรยายเรื่องนี้เช่นเรื่องแรกที่ท่านบิดาของข้าพเจ้าได้เรียบเรียงขึ้นพอที่จะพิมพ์เป็นเล่มได้ นอกจากนั้นแล้ว ยังมีเรื่อง

มอญตะวันตกและคำบรรยายขยายความบทเพลงชาติ
(ซึ่งได้เคย นำออกส่งทางวิทยุกระจายเสียง เมื่อก่อน
สงครามโลกคราวนี้) นอกนั้นก็ยังมีคำโคลงต่าง ๆ ที่
ได้แปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษอย่างแท้จริงนั่นเองบ้าง

การที่ได้ตกลงนำเอาคำบรรยายนี้จัดทำเป็นเล่ม
ขึ้นก็เพราะในเวลาที่ท่านบิดาของข้าพเจ้ายังอยู่ เคยได้
รับคำขอร้องจากบรรดามิตรสหาย ขอให้รวบรวมพิมพ์
เป็นเล่มขึ้นเพื่อนำออกจำหน่าย แต่ขณะนั้นท่านยังอยู่
ในชั้นสูงเสียดั้น จึงขอถือโอกาสนี้ จัดรวบรวม
คำบรรยายนี้พิมพ์ออกเป็นเล่มขึ้น เพื่อเป็นอนุสรณ์แก่
ท่านที่ได้จากไป แต่เนื่องด้วยท่านบิดาของข้าพเจ้า
ได้ลงแก่กรรมใน ขณะทำหน้าที่เป็น กรรมการ แห่ง
มหาชาติอาสาสมัคร คณะ ท่านเจ้ามา ร่วมกัน กับ
ราชกฤตมัย สยามคมโต เออเพอ จัดพิมพ์หนังสือ เล่ม
ขึ้น ซึ่งคุณแม่ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณในไมตรีจิตอัน
เป็นอย่างสูง และข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าแม่คงวิญญู
ของนายสุปรีกา ว. บุรณศิริ จะล่วงรู้ด้วยญาณวิไลใดๆ

ก็คิดจะร่วมกันกับครอบครัวในความรู้สึกขอบพระคุณ
ท่านกรรมการ แห่งราชทูตมัยสสมาคม และราชกรัษธา
สโมสร พร้อมทั้งคุณประจวบ ขุนนาค และภรรยา
ตลอดจน บรรดาญาติ พี่น้อง และมิตร สหาย ทั้งมวลใน
การที่ได้ให้ความช่วยเหลือในงานศพคราวนี้ มาตั้งแต่
ต้นเอนกนานปีการ และอีกประการหนึ่งท่านบิดาของ
ข้าพเจ้าได้เป็นผู้ที่มีเพื่อนฝูงมากมายหลายท่าน และใน
งานพระราชทานเพลิงศพคราวนี้ คุณแม่และข้าพเจ้า
เกรงว่าจะส่งบัตรเชิญให้ไม่ทั่วถึงกันทุกท่าน จึงขอ
กราบเรียนขอประทานอภัยมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอผลานิสงฆ์บุญราษีอันเกิดจากหนังสือเล่มนี้ ของ
อำนาจ และ ช่วย ส่ง เสริมให้ ดวง วิญญาณ ของ นาย
สุปรีกา ว. บุรณศิริ ได้ประสพสุคติโดยควรแก่คติวิสัย
นั้น ๆ เทอญ

ภราดา บุณศิริ

๘ ซออสายน้ำผึ้ง บางกะปิ

๑๒ กันยายน ๒๔๘๑



นายสุปรีดา ว. บุรณศิริ

(หลวงวุฒิสารเนติฉัตติ)

ชาติะ ๕ พฤศจิกายน ๒๔๓๗

มรณะ ๒๕ สิงหาคม ๒๔๕๑

ประวัติ

นายสุปรีดา วุฒิสาร บุรณศิริ (หลวงวุฒิสาร เนติภักดิ์) เป็นบุตร พระยา อรรคราชวราท (ภักดีคา บุรณศิริ) คุณหญิงอรรคราชวราท (ชม บุรณศิริ) เป็นมารดา (ซึ่งเกิดในตระกูล อมรานนท์) เกิดเมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๔๓๗ ณ แผลของบิดา หน้าบ้าน พระยาธรรมจรัลบ้านกุลมมนตรี (จำเวิญ บุรณศิริ) ผู้เป็นปู่ ที่ตำบลท่าเคียน อำเภอพระราชวัง จังหวัดพระนคร ต่อมาได้ย้ายไปอยู่ ณ วังหม่อมเจ้าหญิงพิศวง ลดาวัลย์ ตำบลถนนจักรเพชร อำเภอพาหุรัด จังหวัดพระนคร ซึ่งเป็นญาติทางฝ่ายบิดาและมารดา และนับเป็นชั้นขยาย ได้ทำการสมรสกับ ปู่ อมาตยกุล บุตรี พระยาเจริญราชไมตรี (จำนง อมาตยกุล) และคุณหญิงเจริญราชไมตรี (มรกต) มีบุตรธิดา ๒ คน คือ

๑. นายภราดา บุรณศิริ

๒. ท.ญ. รัชฎา บุรณศิริ (ถึงแก่กรรมเสียแต่เยาว์)

๗

นายสุปรีกา ว. บุรณศิริ ได้ลงแก่กรรมเมื่อวันที่
๒๕ สิงหาคม ๒๔๕๑ เวลาประมาณ ๑๖.๐๐ น.
ด้วยโรคโลหิตคั้นดำและหัวใจพิการ คำนวณอายุ
๕๓ ปี ๑ เดือนกับ ๑๑วัน และได้รับพระราชทานเพลิง
ในวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๔๕๑ เวลา ๑๖.๓๐ น.
ณ เมรุวัดมกุฏกษัตริยาราม

การศึกษา

พ.ศ. ๒๔๔๕ บิดามารกา ได้ส่งเข้าศึกษาวิชา
หนังสือไทย ณ โรงเรียนวัดราชบูรณะ เรียนอยู่ ๓ ปี

พ.ศ. ๒๔๔๘ ได้ย้ายไปศึกษา ณ โรงเรียน
วัดบพิตรพิมุข เรียนอยู่ ๓ ปีสำเร็จชั้นประถม

พ.ศ. ๒๔๕๐ ได้ย้ายไปศึกษา ณ โรงเรียน
นายร้อย เรียนอยู่ ๑ ปีสำเร็จชั้น ๓ ได้ลาออกเพราะ
ป่วย

พ.ศ. ๒๔๕๑ ได้เข้าศึกษา ณ โรงเรียนราชกุมาร
ในพระบรมมหาราชวัง เพื่อศึกษาวิชามหาดเล็ก
เรียนอยู่ ๑ ปี สอบได้ชั้น ๓

๗

พ.ศ. ๒๔๕๒ ได้เดินทางไปศึกษาวิชาภาษาอังกฤษและฝรั่งเศส ณ โรงเรียนมาเซิวเรียม ประเทศสวิทเซอร์แลนด์ โดยทุนส่วนตัว เรียนอยู่ ๓ ปี เดินทางกลับประเทศไทย

พ.ศ. ๒๔๕๕ ได้เดินทางกลับออกไปศึกษาวิชาการทูต (Politic) ในโรงเรียนพิเศษ (Private Tuition) ประเทศอังกฤษ เรียนอยู่ ๕ ปี สอบไล่ได้ วิชาเศรษฐศาสตร์และพงศาวดาร

พ.ศ. ๒๔๖๐ ได้เข้าศึกษาวิชากฎหมาย ในโรงเรียน Grey's Inn ประเทศอังกฤษ เรียนอยู่ ๓ ปี สอบไล่ได้เป็นเนติบัณฑิตอังกฤษ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๒

พ.ศ. ๒๔๖๓ เดินทางกลับประเทศไทยเพื่อเข้ารับราชการในกระทรวงการต่างประเทศ แต่แล้วได้โอนไปอยู่กระทรวงยุติธรรม

วันรับราชการ

วันที่ ๒ กันยายน ๒๔๖๓ ผกหัตถ์ราชการศาลฎีกา
เป็นเวลา ๒ เดือน

ณ

วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๔๖๓ ผักหัดวิจิตรพิจารณา
และพิพากษาคดี ณ ศาลพระราชอาณา ได้รับพระราช

ทานเงินเดือนผู้พิพากษาชั้น ๖ เดือนละ ๒๕๐ บาท

วันที่ ๔ มกราคม ๒๔๖๓ ผักหัดวิจิตรพิจารณาและ
พิพากษาคดี ณ ศาลแพ่ง

วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๔๖๓ ผักหัดวิจิตรพิจารณา
และพิพากษาคดี ณ ศาลพระราชอาณา

วันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๔๖๔ ผักหัดวิจิตรพิจารณา
และพิพากษาคดี ณ ศาลแพ่ง

วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๔๖๔ ผักหัดวิจิตรพิจารณาและ
พิพากษาคดี ณ ศาลไปริสภา

วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๔๖๔ กลับไปผักหัดวิจิตรพิจารณา
และพิพากษาคดี ณ ศาลพระราชอาณา

วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๔๖๔ ได้รับพระราชทาน
เงินเดือน ๗ ละ ๒๖๐ บาท

วันที่ ๒ ธันวาคม ๒๔๖๔ กลับไปผักหัดวิจิตร
พิจารณาและพิพากษาคดี ณ ศาลแพ่ง

ญ

วันที่ ๕ มกราคม ๒๔๖๔ กลับไปฝึกหัดวิธี
พิจารณาและพิพากษาคดี ณ ศาลพระราชอาญาอีกครั้ง
หนึ่ง

วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๔๖๔ กลับไปฝึกหัดวิธี
พิจารณาและพิพากษาคดี ณ ศาลแพ่งอีกครั้งหนึ่ง

วันที่ ๑๕ เมษายน ๒๔๖๕ เป็นผู้พิพากษาใน
กระทรวงยุติธรรม

วันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๔๖๕ ได้รับพระราชทาน
เงินเดือน ๆ ละ ๒๘๐ บาท

วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๔๖๕ ได้รับราชการใน
ตำแหน่งผู้พิพากษาศาลแพ่ง

วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๔๖๖ ได้รับพระราชทาน
เงินเดือน ๆ ละ ๓๐๐ บาท

วันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๔๖๖ ย้ายไปรับราชการ
ศาลฎีกา

วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๔๖๗ ไปรับราชการเป็นผู้
พิพากษาศาลมณฑลนครราชสีมา

ฎ

วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๔๗๑ ได้รับพระราชทาน
เงินเดือน ๆ ละ ๓๒๐ บาท

วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๔๗๒ ได้รับพระราชทาน
เงินเดือน ๆ ละ ๓๔๐ บาท

วันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๔๗๓ ย้าย ไปรับราชการ
เป็นผู้พิพากษาศาลมณฑลพายัพ

วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๔๗๓ ได้รับพระราชทาน
เงินเดือน ๆ ละ ๓๖๐ บาท

วันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๔๗๖ ย้ายไปรับราชการ
เป็นผู้พิพากษาศาลจังหวัดนครปฐม

วันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๔๗๖ กลับไปรับราชการ
ศาลแพ่ง

วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๔๗๖ เป็นผู้พิพากษาใน
กระทรวงยุติธรรมและรับราชการในศาลแพ่ง

วันที่ ๑ มีนาคม ๒๔๗๖ โอนไปรับราชการ
กระทรวงการต่างประเทศในตำแหน่งกงสุลไทย ณ เมือง
สิงคโปร์ ได้รับพระราชทาน เงินเดือน ข้าราชการ
พลเรือนสามัญชั้นเอก เดือนละ ๓๖๐ บาท

ณ

วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๔๗๗ ใ้รับพระราชทาน
เงินเดือน ๆ ละ ๔๕๐ บาท

วันที่ ๑ เมษายน ๒๔๘๐ ใ้เลื่อนเป็นกงสุล
ใหญ่ไทย ณ เมืองสิงคโปร์ ใ้พระราชทานเงินเดือน
ข้าราชการพลเรือนสามัญชั้นเอกเดือนละ ๔๕๐ บาท

วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๔๘๐ ใ้รับพระราชทาน
เงินเดือนข้าราชการชั้นเอกเดือนละ ๕๐๐ บาท

วันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๔๘๓ ใ้เลื่อนเป็นข้าราชการ
พลเรือนสามัญชั้นพิเศษอันดับ ๑ เดือนละ ๖๐๐ บาท

วันที่ ๑๐ เมษายน ๒๔๘๕ ใ้เกินทางกลับ
ประเทศไทยเนื่องจากสงคราม

วันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๔๘๕ ดำรงตำแหน่ง
ข้าราชการชั้นพิเศษช่วยราชการสำนักงานปลัดกระทรวง
การต่างประเทศ

วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๔๘๕ ดำรงตำแหน่ง
กงสุลใหญ่ประจำกระทรวง

๒

วันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๔๕๐ ออกจากราชการ
เพื่อรักษาแห่งอำนาจฐานรับราชการมานาน

ยศ และบรรดาศักดิ์

วันที่ ๒๕ กันยายน ๒๔๖๔ ได้รับพระราชทาน
ยศเป็นรองอำมาตย์เอก

วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๔๖๕ ได้รับพระราชทาน
บรรดาศักดิ์เป็นหลวงวุฒิสารเนกัณัติ

วันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๔๗๑ ได้รับพระราช
ทานยศเป็นอำมาตย์ตรี

พ.ศ. ๒๔๘๖ ทางราชการได้ประกาศยกเลิก
บรรดาศักดิ์ จึงได้กลับไปใช้นามเดิมว่า นายสุปรีชา
ว. บุรณศิริ และได้ใช้อยู่จนถึงแก่กรรม

เครื่องราชอิสริยาภรณ์

วันที่ ๑ มกราคม ๒๔๖๖ ได้รับพระราชทาน
เครื่องราชอิสริยาภรณ์ เบื้องมาภรณ์มงกุฎไทย

พ.ศ. ๒๔๗๗ ได้รับพระราชทานเหรียญพิทักษ์

รัฐธรรมนัญ

วันที่ ๒๐ กันยายน ๒๔๘๐ ได้รับพระราชทาน
เครื่องราชอิสริยาภรณ์ ตริทากรณ์มงกุฎไทย

วันที่ ๒๐ กันยายน ๒๔๘๓ ได้รับพระราชทาน
เครื่องราชอิสริยาภรณ์ตริทากรณ์ช้างเผือก

วันที่ ๒๐ กันยายน ๒๔๘๔ ได้รับพระราชทาน
เครื่องราชอิสริยาภรณ์ ทวีติยาภรณ์มงกุฎไทย

วันที่ ๒๐ กันยายน ๒๔๘๕ ได้รับพระราชทาน
เครื่องราชอิสริยาภรณ์ ทวีติยาภรณ์ช้างเผือก

วันที่ ๒๔ กันยายน ๒๔๘๘ ได้รับพระราชทาน
เหรียญจักรพรรดิมาลา

ราชการพิเศษ

วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๔๖๕ กระทรวงยุติธรรม
สั่งให้ไปช่วยพิจารณาพิพากษาคดีศาลมณฑลนครสวรรค์
ชั่วคราว ในระหว่างที่หลวงทิพย์ ประชาลาอุปสมบท

๓

วันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๔๖๖ กระทรวงยุติธรรม
สั่งให้ไปช่วยพิจารณาพิพากษาคดีที่ศาลมณฑลยกชั้น
ชั่วคราว

วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๔๖๖ เลขาธิการคณะ
รัฐมนตรีมีหนังสือมาว่า ทางราชการ ได้ใช้หลวง
วชิรสารเนติคดี ไปราชการทางมณฑลภาคเหนือแก่
วันที่ ๖—๑๓ สิงหาคม ๒๔๖๖

วันที่ ๒๒ กันยายน ๒๔๖๖ ทางราชการได้ให้
ไปผลิตภัณฑ์งานกองการโฆษณา (กรมโฆษณาการ) โดย
ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วย หัวหน้าสำนักงาน เพื่อวาง ระเบียบ
งานของกองการโฆษณา

วันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๔๖๖ เป็นอัยการศาล
จังหวัดใหญ่ที่ทหารบกกรุงเทพฯ ฯ ตามประกาศลงวันที่
๒๑ ตุลาคม ๒๔๖๖

วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๔๖๖ เป็นอัยการศาล
พิเศษที่ โดย อาศัยอำนาจ ตามพระราชบัญญัติ จัดตั้ง
ศาลพิเศษ พุทธศักราช ๒๔๖๖ มาตรา ๑๐

ณ

พ.ศ. ๒๔๘๕ เป็นเลขาธิการคนแรกของสภา
วัฒนธรรมแห่งชาติ

วันที่ ๒๖ กันยายน ๒๔๘๘ เป็นผู้แทนกระทรวง
การต่างประเทศในการเจรจาขำวกรมโฆษณาการ

ทางด้านสังคม

นายสุปวีตา ว. ขจรศิริโตเป็นผู้ที่กว้างขวางในหมู่
มิตรสหาย และญาติพี่น้องโดยทั่วไป เป็นผู้ที่มีภริยา
วาจาสุภาพอ่อนโยน นิสัยซื่อสัตย์ กตัญญู มีความ
มานะและอดทนและพากเพียร คชคนโตทกชั้นและ
ทุกวัย จึงเป็นที่รักใคร่แก่บรรดาผู้ที่รู้จักใคร่ของ
บรรดาผู้รู้รักและศรัทธาคบด้วยทั้งชาวไทยและชาวต่าง
ประเทศ และการที่ได้มาหากไปอย่างปัจจุบันทันด่วน
เช่นนี้ ย่อมก่อให้เกิดความวิโยคใคร่เศร้าแก่บรรดา
ญาติพี่น้องและมิตรสหายโดยทั่วกันเป็นอย่างยิ่ง โดย
ปรกติเป็นผู้ที่ชอบการท่องเที่ยวผจญภัยในที่ต่าง ๆ เพื่อ
แสวงหาความรู้ และดูเหมือนจะเป็นนักเร่ร่อนนอกถิ่นอยู่

คนเหลือเกิน ที่ต้อง ออก ไปรับราชการ ตาม จังหวัดบ้าน
 นอกของประเทศไทยคลอกรจนในต่างประเทศ การที่เข
 เช่นนี้ก็เพราะเป็นผู้ที่ไม่ชอบการประจบ เพื่อเอาตำแหน่ง
 หน้าที่ราชการ หรือต้องการ โยกย้าย มารับ ราชการใน
 เมืองหลวง คงออกทนรับราชการในหน้าที่ที่ได้รับมอบ
 หมายไปด้วยความซอัสคัยสุจริต และได้ถือเอาโอกาส
 นั้น ท่องเที่ยวหาความรู้ ใน ทาง ภูมิศาสตร์และประวัติ
 ศาสตร์ของท้องถิ่น ๆ นอกจากนั้นแล้วเป็นผู้ที่ชอบศิลปะ
 ของไทยโดยเฉพาะการดนตรีไทยเดิมมาก และใน
 เดือนเมษายนนั้น ได้รับเชิญจาก อธิบดีกรมโฆษณาการ
 ให้เป็นกรรมการ ให้คะแนน แก่ผู้ที่ส่งวิทยุกระจายเสียง
 ในภาคบรรเทิง

ในขณะ ที่ดำรง ตำแหน่ง เป็น กงสุลใหญ่ ณ เมือง
 สิงคโปร์ ได้เป็นสมาชิกของสมาคมโรตารีระหว่างชาติ
 (Rotary International) เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๒ และ
 ภายหลัง ที่ได้เกิด สงคราม อาเซีย บรูพา ก็ได้เป็น
 สมาชิกของ บริการสมาคมแห่งประเทศไทย (Service

Association) ซึ่งได้ตั้ง ดำเนิน ตามรอย ของสมาคม
โรตารีที่ค่อนข้างบอบเล็กไปเพราะสงคราม และต่อมาภายหลังสงครามก็ได้เห็นสมาชิกของสมาคมโรตารีอีกเมื่อสมาคมนี้ได้เข้คึกิจการภายหลังสงคราม

ในปี ๒๔๘๕ ไครย์เลือกเป็นกรรมการแข่งม้าแห่ง
ราชทัณฑ์มัชสมาคม และได้ดำรงตำแหน่งนี้มาจน
กระทั่งถึงแก่กรรม ในค่านการแข่งม้านี้ นายสุปรีกา
ว. บุรณศิริ มีความสนใจและชอบกีฬาชนิดนี้เป็นอย่าง
ยิ่ง และได้พยายามทุ่มเทศศิขัญญา ที่จะทำให้กีฬาชนิด
นี้เป็นกีฬาของพระราชาริง ๆ ทั้งนี้คงเนื่องด้วยใน
ขณะที่ไปศึกษาอยู่ ณ ประเทศอังกฤษ ได้อยู่ที่เมือง
นิวมาเกต (New Market) ซึ่งจะเรียกว่า เป็น เมือง
ม้าของประเทศอังกฤษก็ว่าได้ และได้้นำความสนใจนี้
มาสู่ประเทศไทย แต่เนื่องด้วยขัดข้องรัฐบาลในต่าง
จังหวัด เป็น ส่วนมาก จึงไม่ สามารถที่จะ ส่งเสริม กีฬา
ประเภทนี้ให้สำเร็จได้ จนกระทั่งได้ไปรัฐบาล ณ
เมืองสิงคโปร์ จึงได้พยายามที่จะให้พันธุ์ม้าของประเทศ

ไทยให้คชชนตามลำดับ คือพยายามแสวงหาพันธุ์ม้า
 ที่ดีของอังกฤษและซอสเตอร์เลีย และแนะนำให้สหราชอาณาจักร
 คือ นาย เจ. บี. เดวิด (Mr. J. B. David) ผู้ซึ่งเป็น
 พ่อค้าเหมืองแร่และมีความสัมพันธ์กับประเทศไทย จัด
 นำส่งม้าให้ทางราชการทหารบ้าง เอกชนบ้าง และลูก
 ของม้าเหล่านี้เท่าที่ทราบในขณะนั้นคือม้า "ทันใจ"
 ซึ่งเป็นลูกของม้าโซลาโตมัส จากม้าพันธุ์ดีของอังกฤษ
 ซอ โซเตอร์เลียว อนึ่ง เมื่อได้รับตำแหน่งกรรมการ
 แข่งม้าแล้วก็มีความสนใจในหน้าทันใจจริง ๆ ในปี ๒๔๕๑
 จึงได้เสนอ วิชาการ คำนวณ การนัยแท้มี ผู้ซึ่งมา ให้รักคุม
 บังชน และเป็นวิหิงงทขของกนการขีมาทกตีกต่อคคะ
 กรรมการราชตฤณมัยสมาคมซึ่งได้รับไว้เป็นวิหิงคำนวณ
 จนกระทั่ง ทุกวันนึ นอกจากนึ ในฐานะ ที่เป็นผู้
 ที่เอา ใจใส่ สนับสนุน กิจการ ของราช ตฤณมัย สมาคม
 เป็นพิเศษ ปรากฏว่าได้เคยปรารถนาไว้เมื่อเร็ว ๆ นี้ ก่อน
 ที่จะได้แก่กรรมว่า จะเสนอโครงการตั้งโรงเรียน
 ผักตบถักขีมาเพื่ออบรมศีลธรรมและจรรยาให้มีสมรรถ

ภาพที่ยังชนอกกาย ทั้งนั้นแม้ร่างกายของนายสุปริศา
 ว. บุรณศิริ จะได้ดับสูญไปแล้วอย่างไม่มีไต่กลับคืนมา
 ออกกต ก็ยังคงทงไว้ซึ่งชื่อเสียงและคุณงามความดี
 ที่ได้สร้างสมไว้ในขณะที่ดำรงชีวิต อยู่ในดวงใจผู้ที่อยู่
 เบื้องหลังอย่างไม่รู้ลืม ฉะนั้นด้วยเหตุชะบณ คุณงาม
 ความดี ของ นาย สุปริศา ว. บุรณศิริ ที่ได้บำเพ็ญต่อ
 ภรรยาที่ขบทร และต่อมิตรสหาย และบุคคล โดยทั่วไป
 ไป จึงเป็นผลสนองให้วิญญาณ ไปสู่แดนบรมสุขชั้น
 สูงยิ่งขึ้นไปด้วยเทอญ

คำบรรยาย
เรื่อง การเมืองระหว่างประเทศโดยย่อ

ของ
นายสุปรีดา ว. บุรณศิริ

การเมืองระหว่างประเทศ

บทที่ ๑

วัตถุประสงค์แห่งการเมืองระหว่างประเทศ

นับแต่สงครามโลกครั้งที่ ๑ ปรากฏว่ามหาชนของ
โลกมีความสนใจ ในเรื่องการเมืองระหว่างประเทศเพิ่ม
ขึ้นเป็นอย่างมาก และมีความเข้าใจในเรื่องนี้ดีกว่า
แต่ก่อนมหาสงครามคราวนั้น แต่ก่อนนั้นจะนับได้ว่า
มหาชนของโลกไม่มีใครจะเอาใจใส่ ในปัญหาเสียเลย
ต่อมาเมื่อมาเกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ คือครั้งที่แล้ว
ขึ้นอีก ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในความคิดเห็นหรือ
ในจิตใจ ของมหาชนในเรื่องการเมืองระหว่างประเทศ

อีกเป็นอันมาก เหตุที่เป็นกรณีนั้น เมื่อเราจะมาตรก
 ครอบให้คดีแล้ว ก็ไม่น่าจะทำให้ประหลาดใจเลย เพราะ
 เหตุว่ามหาสงคราม ของโลกทั้งสองคราวนั้น เป็น
 สงคราม ระหว่าง ชาติ โดยแท้ หากใช่เป็น สงคราม
 ระหว่างประมุขแห่งชาติ เสมือนดังที่เราได้อ่านพบใน
 หนังสือประวัติศาสตร์จะเรียกมันเป็นสงครามระหว่าง
 มหาชนของชาติก็เรียกได้ ต่างฝ่ายก็ต่างอ้างถึงวัตถุประสงค์
 ประสงค์และอุดมคติของตนว่าจะมุ่งทำ สงครามไปเพื่อ
 อะไร แต่ความจริงมักจะหนีความจริงไม่พ้น คือการ
 สงคราม ใหญ่ ทั้ง สอง คราว ก็เพื่อจะรักษาไว้ซึ่ง
ความเสรีภาพแห่งปวงชนของโลก ด้วยเหตุนี้แหละ
 ในกาลต่อไป มหาชนก็จะ ต้อง ขว่นขวาย ให้ทราบ ซึ่ง
 แห่งปัญหา ระหว่างชาติ เพื่อจะได้ประคับสคิปัญญา
 ของตน เพราะปวงชนรู้สึกว่าเขาทุกคนจะต้องรับผิดชอบ
 ชอบในสงครามที่จะเกิดขึ้นอีกในอนาคต

เมื่อมาหวนคิด ๆ ๓ เราจะรู้สึกแปลกใจว่า ทำไม
 หนอถึงได้เกิดมีปัญหาระหว่างประเทศ เราจะอยู่จะกิน

ด้วยความสัมพันธ์ภายในประเทศของเราไม่ได้หรือ โลก
 ของเรานี้ ก็ใหญ่โตพอที่มนุษย์จะต่างกันต่างอยู่กับกันด้วย
 ความสับสนวุ่นวายนั้น แต่ถ้ามองเรามามองคิดถึงความ
 สัมพันธ์ระหว่างประเทศซึ่งมีอยู่ในเวลานี้ และจะมีเพิ่ม
 ขึ้นในอนาคต เราจะเห็นได้ว่า เราจะหลีกเลี่ยงไม่พ้น
 เสียแล้ว ทั้งเราจะมองเห็นได้โดย ปราศจากความ
 สันเท่ห์ใจที่เคียดว่า มันเกิดมีเรื่องระหองระแหงกัน
 ระหว่างประเทศเกือบทุก ๆ วันกว่าได้ จริงอยู่เรื่องการ
 กระทบกระเทือนกันระหว่างประเทศนั้น มีหลายเรื่องท
 ่ออยู่ในลักษณะไม่ทันที่จะเกิดจะมีขึ้นเลย แต่ก็มีเหตุ
 หลายประการที่จะหลีกเลี่ยงมันไม่พ้น ถึงแม้ว่าทุก ๆ
 ประเทศจะมีชนัตธรรมอย่างสูง

ปัญหาระหว่างประเทศนี้อาจจะแบ่งแยกออกเป็น ๒
 ลักษณะ คือ

ก. เนื่องด้วยความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่มีอยู่
 ตามธรรมชาติ เช่นการคมนาคมที่ติดต่อกันได้ทั่วถึง
 สอดคล้องและรวดเร็วกว่าแต่ก่อน เป็นต้น

๓. เนื่องด้วยกรรมแห่งนโยบายของประเทศหนึ่ง
และประเทศนั้นมีความประสงค์ที่จะให้นโยบายของตน
บรรลุเป็นผลตามความปรารถนา
เมื่อจะให้ทราบถึงวัตถุประสงค์แห่งการเมืองระหว่าง
ประเทศแล้ว ก็ควรต้องแยกออกพิจารณาเป็นเรื่อง ๆ
ไปดังนี้

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

และปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์นั้น

ประเทศที่มีเขตแดนติดต่อกันนั้น ก็เหมือนครอบครัว
๒ ครอบครัวที่มีเขตแดนติดกัน เพื่อที่จะมิให้
เกิดความขัดแย้งใจระหว่างกัน แต่ละประเทศก็จะ
ต้องวาง กฎเกณฑ์ที่จะปฏิบัติในลักษณะคล้ายกันกับพ่อ
บ้านแห่ง ครอบครัวหนึ่ง ก็จะมีการ สั่งเสีย บุคคลใน
ความ ปกครอง ของตน ให้เข้าเพื่งตนมิให้กระทำการใด
ให้เป็นการเดือดร้อนต่อเพื่อนบ้านของเขา ต่างประเทศ
ต่างจะทำอะไรตามอำเภอใจโดยมีค่านิ่งถึงประเทศเพื่อน
บ้านนั้น เสมือนด้วย ประเทศนั้น มิได้อยู่ร่วมโลกกับเขา

นั้นมาได้ จึงอยู่ประเทศนั้นเป็นประเทศเอกราชและพ
ตามความเสรีแห่งมนุษยชาติแล้ว จะทำอะไรก็ย่อมจะ
ทำได้ แต่การกระทำนั้นต้องอยู่ในขอบเขตแห่งศีล
ธรรมและจรรยาธรรม เป็นต้นว่า ประเทศหนึ่งจะไป
รุกรานอีกประเทศหนึ่ง หรือกระทำการใดด้วยขาดจาก
ศีลธรรมหรือจรรยาธรรม จนเป็นเหตุให้เกิดความเดือด
ร้อนรำคาญแก่อีกประเทศหนึ่งไม่ได้ การกระทำหรือ
กรรมของ ประเทศทั้งหลาย นั้น (ในพจนานุกรมถึงประเทศที่
โลกเขารับรองว่าเป็นประเทศเจริญแล้ว) จะอยู่ภายใต้
บทบัญญัติแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือประเพณีทศ
หรือจะอยู่ภายใต้ความรู้สึกอันดีของตนเอง เมื่อเกิดมี
เรื่องชกแย้ง กันขึ้นระหว่าง ประเทศนั้น ๆ และ มีความ
จำเป็นที่จะทำความเข้าใจตกลงกันในเรื่องนั้น เพื่อเป็น
ประโยชน์ของส่วนรวมทั้ง ๒ ประเทศ ก็มีสิทธิที่จะทำ
ความตกลงกันได้ตาม บทบัญญัติแห่ง กฎหมายระหว่าง
ประเทศ ก็มิใช่ว่าการที่จะเป็นแบบปฏิบัติดำเนินการทำ
ความเข้าใจตกลงกันนั้นด้วย เป็นด้วยโลกาภิวัตน์

มาด้วย ความเจริญในทาง วิทยาศาสตร์ และ ใน ทาง
 คมนาคม และการติดต่อค้าขาย ก็เพิ่มจำนวนและเจริญ
 ตาม ถึงประเทศที่มีเขตแดนอยู่ห่างไกลกันก็จำเป็นต้องมี
 ความสัมพันธ์กัน ปัญหาในความสัมพันธ์ที่ย่อมมีขึ้นเป็น
 ธรรมดา และก็โดยวิธีเดียวกันนั่นเอง ที่จะทำความ
 เข้าใจซึ่งกันและกันแล้วตกลงกันในปัญหาที่เกิดขึ้น

ในเริ่มแรก เราจะต้อง พิจารณาถึง ปัญหา จำเป็น
 ที่จะทำให้การวาง บรรทัดฐาน ในความสัมพันธ์ระหว่าง
 ประเทศ ไม่มีประเทศใดในโลกที่จะตัดความสัมพันธ์
 กับประเทศอื่นทุก ๆ ประเทศ แล้วมีเขตแดนแคบๆ อยู่
 แต่โดยลำพังได้ ถึงแม้ประเทศนั้นจะมีชาวพลาญญา
 หาร หรือสิ่งอื่นใดเป็นที่พอจะเลี้ยงตนเองได้ก็ตาม และ
 ด้วยเหตุแห่งความจำเป็นในความสัมพันธ์ จึงจำเป็น
 ต้องหาวิธีหรือวิถี ทางที่จะ รักษา ไว้ด้วยดีในการ ติดต่อกัน
 ระหว่าง ประเทศหนึ่ง กับอีกประเทศหนึ่ง การติดต่อกัน
 เหล่านี้ที่เรามองเห็นง่าย ๆ ก็คือ การไปรษณีย์ การ
 โทรเลข ฯลฯ เป็นต้น

อีกอย่างหนึ่งการไปมาระหว่างพลเมืองของประเทศ
หนึ่งยังอีกประเทศหนึ่ง ก็เช่นเดียวกัน ก็จำต้องมีกฎข้อ
บังคับ เป็นบรรทัดฐาน ที่พลเมืองเหล่านั้น จะต้อง ปฏิบัติ
ตามในการเข้าเขตต์แดน การใช้ท่าเรือ ใช้สนามบิน
ทั้งตัวอย่างเช่น สำหรับพลเมืองที่ใหม่หนึ่งสื่อเดินทาง
ให้มีการตรวจลงตรา ในหนังสือเดินทางนั้น (เท่าที่ขอล
อนุญาต) สำหรับ ใช้ท่าเรือ และ สนามบิน ก็ได้ปฏิบัติ
ตามสัญญาที่ได้ทำไว้ระหว่างกัน หรือกฎหมายของ
เจ้าของท่าเรือ นั้น ๆ

การติดต่อระหว่างพลเมืองของประเทศ และคนเดิน
ทางเข้าออกในประเทศต่าง ๆ เช่นนี้ ทำให้เกิดเป็น
ปัญหาระหว่างประเทศขึ้นมากมาย ใช้แต่เท่านั้น เมื่อ
ทุกประเทศต่าง ก็มีความต้องการ และมีผลประโยชน์
ต่างกัน พลเมืองก็มีประเพณีและขนบนิสัยใจคอไม่
เหมือนกัน ก็ย่อมทำให้เกิดมีความคิดเห็นแตกต่างกัน
มีความเข้าใจแตกต่างกัน แล้วยังมีวิธีการที่จะเข้าหา
ปราณีประนอมกันในปัญหาต่าง ๆ แตกต่างกัน เสียอีก

ด้วย เมื่อเข่นตงนถเข่นการจำเข่นวังทระคองหาหลัการและวิธิปฏิบัติเพอจะใหขตคตลงซงซชิตเข่งระหว่งกันโดยสันติวิธีและในลักษณะที่เข่นมิตร ประเทศก็จะประพฤติต่อกันแต่ในทางที่เข่นความสั่มพันธ์อนติ จะไดมีการช่อกันไมให้มิชญาหาโตเข่งกันเกิดขึ้นได้

๒. การพาณิชย์ระหว่างประเทศ และปัญหาของมัน

อีกเรื่องหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาระหว่างประเทศ คือ การพาณิชย์ หรือการค้าขายระหว่างประเทศ ประเทศทุกประเทศก็กอร์ปด้วยประชาชนที่เป็นมนุษย์ทุกประเทศ มนุษย์เราทุกคนก็มีสิทธิที่จะดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้ และมนุษย์นั้น จะไม่มี ความพอใจที่เข่นแต่เพ่ง มีชีวิตอยู่ในโลกนี้เท่านั้น มนุษย์ ต้องการที่จะให้การบังสุพของเขาคึงซนตามความนิยมแห่งสังคมของเขา และเพื่อจะได้สิมฤทธิผลของพลเมืองในประเทศหนึ่ง ตัวอย่าง เช่น คนไทย ต้องการผ้าหรือแพรสวย ๆ มาแต่ง

ภาย หรือยามารักษาโรค ประเทศไทยก็จะต้องขายข้าว
 หรือไม้หรือวัตถุดิบออกไป เพื่อเอาเงินมาซื้อสิ่งของ
 ที่ต้องการเข้ามา เพราะฉะนั้นวิธีแบ่งงานให้ราษฎรทำ
 วิธีการแลกเปลี่ยนเงินตรา ภายใน ประเทศเหล่านี้ก็เช่น
 เดียวกัน จะช่วยส่งเสริมการผลิตผลต่าง ๆ ภายใน
 ประเทศที่ประชาชนต้องการแล้วจะนำมาซึ่งความเจริญ
 แห่งพาณิชย์สากลที่จะช่วยให้ ทุกประเทศได้ รับประทานอาหาร
 หรือของอื่น ๆ ที่ประเทศนั้นผลิตไม่ได้

การพาณิชย์สากลนี้ ทำให้เกิดเป็น ปัญหา กระทบ
 กระเทือนถึงความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ และปัญหา
 เหล่านี้ มักจะเป็นปัญหาที่ยุ่งยาก และบางทีถึงกับเป็น
 ปัญหาที่น่าทำให้เกิดอันตราย ที่ประเทศทุก ๆ ประเทศ
 ประสงค์ที่จะหลีกเลี่ยง และให้คงขึ้นเป็นลำดับนั้น ก็
 เป็นธรรมดา และเป็นการเป็นไปได้ตามธรรมชาติที่สุด
 เป็นสิ่งที่ไม่ควรจะคำนึงเสียด้วย ถึงกระนั้นก็ตามก็อาจ
 จะทำให้เกิดผลร้ายแรงได้ ในการชวนชวนทำการ
 ค้ากับต่างประเทศนั้น ประเทศหนึ่งอาจจะไปแก่งแย่ง

กับอีกประเทศหนึ่งในการขายของอย่างเดียวกันในตลาดเดียวกันก็ได้ เช่นประเทศหลายประเทศต้องการสิ่งของชนิดเดียวกัน หรือแบ่งกันซื้อของนั้นๆ ก็อาจจะเกิดเป็นปัญหาทำให้ไม่พอใจกันขึ้นได้ สำหรับการขายก็เหมือนกัน อาจจะแย่งกันขายทำให้เกิดขาดความหวังใจกัน

ปัญหาในผลประโยชน์ แห่งเศรษฐกิจนี้ ถ้าไม่มีวิธีการที่จะทำให้ปรองดองกันได้แล้ว สังครามพาณิชย์ก็อาจเกิดขึ้นได้โดยง่ายทุกประเทศที่ต้องการจะให้ประชาชนของตน "อยู่ดีกินดี" ก็จำเป็นต้องเข้ามาแต่ต่างประเทศ เช่น อาหาร, วัตถุดิบ, วัตถุที่เป็นรูปแล้วหรือเครื่องจักรกลไต่ต่าง ๆ หรือในทางตรงข้ามประเทศหนึ่งที่ต้องการตลาดที่จะขายสินค้าของตน เพื่อได้เงินมาซื้อของนั้นๆ จะผูกกันอย่างสิ้นๆ ก็คือประเทศใด จะส่งเสริม ผลประโยชน์ ในทาง เศรษฐกิจ ของตน ประเทศนั้นก็จะต้องหาซื้อสินค้าที่ตนต้องการเข้ามาและในขณะที่เดียวกันต้องหาตลาดที่จะขายสินค้าของตนออกไป และเมื่อมีอีกประเทศหนึ่งมา มีความต้องการสินค้าหรือ

ตลาดพียงกันเข้า และไม่มีการปรองทองกันได้สงคราม
พาณิชย์ก็อาจจะเกิดมีขึ้นทันที

ความยุ่งยากในเรื่องนี้ จะเกิดขึ้นอย่างง่ายภายใน
เพียงแค่ว่า เมื่อประเทศหนึ่งต้องการ สิ่งของจากอีก
ประเทศหนึ่ง จะพากันอีกจำนวนหนึ่ง ก็คือ ประเทศ
หนึ่ง จะต้องใช้ ค่าสินค้า ที่เขา ประเทศ ตน ด้วย การส่ง
สินค้าออกจากประเทศตนไปซื้อเอา มา ตามทางปฏิบัติ
การซื้อและการขายกันนั้นทำด้วยเงินตรา แต่ทั้งนี้จะหา
บุคคลใดได้ แต่เพียงจ่ายเงิน หรือรับเงิน เท่านั้นไม่ มัน
หมายถึงไปถึงว่าเงินที่จะจ่ายไปนั้นจะต้อง ได้มาจากของที่
ขายออกไป และด้วยเหตุนี้วิธีการวางอัตราแลกเปลี่ยน
เงินตราภายในประเทศจึงเป็นข้อสำคัญยิ่ง

นอกจากนี้ยังมีการยากลำบากต่อไปอีก คือ

๑. สิ่งของที่ประเทศหนึ่งต้องการนั้น จะหาไม่ได้
จากประเทศที่ทำการซื้อของจากประเทศของตัว ตัว
อย่างเช่น ประเทศ "ก" ต้องการน้ำมันเชื้อเพลิงจาก
ประเทศ "ข" ที่เป็นประเทศที่ทำการซื้อชาวสารจาก

ประเทศ “ก” และประเทศ “ข” ไม่มีน้ำมันจะขายให้

๒. ประเทศหนึ่ง อาจ จะ ต้อง การ สิ่ง ของ จาก อีก ประเทศหนึ่ง ที่มีปริมาณ มากกว่า สิ่ง ของ ที่ อีก ประเทศ นั้น จะมีขายให้ เช่น ประเทศ “ก” ต้องการ น้ำมัน เชื้อเพลิง จาก ประเทศ “ข” มีปริมาณมากกว่า ชาวสาร ที่ ประเทศ “ข” ต้องการ ขอ จาก ประเทศ “ก”

การค้าขายระหว่างคนมีหลายแห่งหลายมุมมาก เงินที่ ประเทศหนึ่งขายของมาได้เป็นจำนวนเท่าไร ก็จำเ็น ต้องเอาไปจ่ายซื้อของอื่นจากอีกประเทศหนึ่ง ด้วยเหตุ ดังนี้ การค้าขายระหว่างประเทศจึงเป็นสิ่งที่ซับซ้อน และปลุกย่อยมาก เพราะแทนที่จะขายกันตรงไปตรง มาประเทศต่อประเทศ กลับไปดึงเอาประเทศที่ ๓ ที่ ๔ เข้ามาด้วย สักแล้วแต่ความต้องการในสิ่งของของ ประเทศทั้ง ๒ และด้วยเหตุดังนี้จึงเป็นการยุ่งที่จะเอา ของแลกเปลี่ยนกันอย่างตรงไปตรงมา และจำเ็นที่จะ ต้องใช้เงินตราเป็นปัจจัยเพื่อการแลกเปลี่ยนนั้น การค้าขายระหว่างประเทศเป็นดังนี้ จึงทำให้เกิดการได้

และเสียในทางเศรษฐกิจของประเทศ ทั้ง ๆ การทำ
เหล่านั้นเป็นการกระทำที่ถูกต้องของวาระการทั้งปวง

ผล ประโยชน์ใน ทาง เศรษฐกิจ นี้ สำคัญ ยิ่ง นัก
สำหรับประเทศที่จะดำรงฐานะอยู่ในโลกนี้ได้ และโดย
ทางการค้าระหว่างประเทศเท่านั้นที่จะทำให้ฐานะของ
ประเทศก็อยู่ได้ เมื่อจะให้การกีดกันการอยู่ของประชาชน
กชนแล้ว ประเทศ นี้ก็จำต้อง ผลิตสิ่งของ ในทาง
อุตสาหกรรมหรือกสิกรรมให้ได้ปริมาณมากที่สุด ที่จะ
ทำได้ จะใ้สิ่งสิ่งของนั้นไปเป็นสินค้าไปขายในต่าง
ประเทศ แล้วเอาเงินซื้อของที่จะจำเป็นเข้ามาบำรุงราษฎร
ของตัว แต่ที่จะให้การซื้อขายสินค้าระหว่างประเทศ
ดำเนินไปด้วยดีแล้ว ก็จะต้อง ให้มีความก้าวหน้าในการ
พาณิชย์ระหว่างประเทศยิ่งขึ้น การที่จะให้เป็นผลก็แก่
ผลประโยชน์ในทางเศรษฐกิจของประเทศนั้นแหละ มัก
จะทำให้เกิดปัญหาสำคัญขึ้น ในทางการเมือง ระหว่าง
ประเทศทั้ง ๆ ที่ประเทศเผชิญต่อปัญหาสำคัญนี้จะได้
ทำการติดต่อกันด้วยน้ำใจอันดีทั้งทั้งสองฝ่าย

การพาณิชย์ระหว่างประเทศ เป็นนโยบายสำคัญของรัฐบาลแต่ละรัฐบาลมานานแล้ว รัฐบาลเองและพ่อค้าก็ต้อง เข้าสู่ตลาดการค้าต่างประเทศ ในลักษณะทั้งเป็นผู้ขายและผู้ซื้อสำหรับประเทศไทยเรานโยบายนี้ก็ได้ปฏิบัติ กันมาตั้งแต่ครั้งกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี พระเจ้าแผ่นดินที่มี พระราช อำนาจ อันสมบูรณ์ ซึ่งตามทฤษฎีก็คือ ทรงเป็นองค์รัฐบาลนั่นเอง ดังที่พระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๔ รัชสังว่า

“รัฐก็คือตัวเรา” พระเจ้าแผ่นดินไทย ได้เคยทำการค้าขายกับต่างประเทศ เช่น ประเทศจีนและอินเดียนแล้วต่อมาประเทศในยุโรป

เพื่อที่จะหวังผลประโยชน์แห่งการเศรษฐกิจ ของประเทศ รัฐบาลต่างๆ ก็มีเหตุผลที่สมควรและดีในอันที่จะวางกฎข้อบังคับเพื่อส่งเสริมกิจการค้ากับประเทศอื่นหรือจำกัดการค้ากันนั้นๆ ตามกาลสมัย ทั้งนี้โดยรัฐบาลต่างๆ อาจเห็นว่า การส่งสินค้าออกให้มากกว่าที่จะซื้อสินค้าเข้า หรือจะจำกัดสินค้าบางชนิด และส่งเสริม

สินค้าบางชนิดนั้นจะเป็น คุณประโยชน์แก่ประเทศตน
แต่การ กระทำเหล่านั้น จะเป็นเหตุให้เกิดการ กะทบ
กระเทือนแก่การส่งสินค้าออก หรือ ซอสินค้าเข้า ของ
ประเทศอื่นทันที บางประเทศก็อาจจะได้รับผลดีจากการ
กระทำนี้ แต่บางประเทศก็อาจจะได้รับผลร้าย

การพาณิชย์ระหว่าง ประเทศ ยิ่งเจริญขึ้น การ
แทรกแซงของรัฐบาลหนึ่ง รัฐบาลหนึ่ง ก็ยิ่งเพิ่มขึ้น
การค้าขายในสมัยนี้หาได้เป็นการค้าขายระหว่างบุคคล
เสียแล้ว มันกลายเป็นการค้าขาย ระหว่างประเทศ
และก็ยังจะคงเป็นตงต่อไป ทั้งจะทำให้เกิดเป็นปัญหา
สำคัญยิ่งแก่วิเทโศบาย (นโยบายการเมืองระหว่าง
ประเทศ) ของทุกประเทศ

มีสัญญาทางเศรษฐกิจการค้าระหว่างประเทศต่าง ๆ
กันมากมาย เพื่อจะวางบรรทัดฐานให้การซอสินค้าเข้า
และส่งสินค้าออกดำเนินไปตามสภาพการ เป็นด้วย
ความสำคัญของการพาณิชย์ระหว่างประเทศ มีมากยิ่งขึ้น
นัก และเพื่อให้ความสัมพันธ์อันดำรงอยู่ด้วยดีระหว่าง

ประเทศ จึงเป็นการจำเป็นที่จะต้องพยายามหาวิธีวาง
กฎเกณฑ์ให้เหมาะสม จะเป็นคุณประโยชน์แก่โลก
ของเรานั่น ๆ ไป จะละทิ้งให้ประเทศแต่ละประเทศ
ตกลงกันตามลำพังไม่ได้เสียแล้ว การพาณิชย์ระหว่าง
ประเทศจึงกลายมาเป็นสิ่งที่จะต้องกระทำกัน ผ่านทาง
องค์การกลางของประเทศทุก ๆ ประเทศรวมกันตั้งขึ้น
มีประเทศหลาย ประเทศที่ พยายาม ค้นคว้าหาวิธี จะช่วย
ปัญหาเรื่องนี้ ก็จะได้เห็นได้ในกฎบัตรแอตแลนติกใน
ขรรมนัญแห่งสหประชาชาติ และสัญญาเบรคตันวอค
เป็นต้น ปัญหาการค้า เช่นทั้งปัญหาเกวพนควย
ประเทศทุก ๆ ประเทศเป็นส่วนรวม และเป็นปัญหา
เกวพนควยประเทศแต่ละประเทศเป็นเฉพาะด้วย

๓. ความมั่นคงของประเทศ

คำว่า “ความมั่นคง” นี้ ชาวเราโดยทั่ว ๆ ไป
เข้าใจกันว่าเป็นการมีหลักฐานทั้งทางชื่อเสียงและทาง
ทรัพย์สิน แต่ความมั่นคงทางการเมือง หมายความว่า

“การดำรงชีพ อยู่ด้วยปราศจาก ความหวาดเกรง มวล
ภัยทั้งขั้วง เช่นภัยแห่งสงคราม ภัยแห่งการขาด
แคลนสิ่งของจำเป็น เมื่อการดำรงชีพของมนุษย์ด้วย
ความเจริญก้าวหน้าตามกาลสมัย”

เมื่อประเทศทุก ๆ ประเทศ ต้องการ ที่จะอยู่ ด้วย
ความสันติและอยู่ดีกินดี ประเทศนั้น ๆ ก็จะต้องอยู่
ด้วย “ความมั่นคง” เพราะ “ความมั่นคง” เป็น
รากฐานแห่งการยังชีพด้วยความเจริญ ข้อความใน
กฎบัตรแอตแลนติกตอนหนึ่งกล่าวไว้ว่า “คนทุก ๆ คน
ในทุก ๆ ประเทศ ควรจะดำรงชีพ อยู่ได้ด้วยความ เป็น
ไทย โดยปราศจากความกลัวแห่งมวลภัยและปราศ
จากความกลัวแห่งการขาดแคลน” หรือจะพูดกันอีก
อย่างหนึ่งคือ สัตว์มนุษย์ทุกคนมีความต้องการอยู่ใน
“ความมั่นคง” และใน “ความสมบูรณ์พูนสุข”

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เขาถือเอา
ความมั่นคงนี้เป็นรากฐานสำคัญยิ่ง เราควมมีความรู้สึก

กันมาแต่ก่อนแล้วว่า การวาง กฎเกณฑ์สำหรับการ
 ทัดต่อทำ ความตกลง กันระหว่างประเทศ นั้นเป็นความ
 จำเป็น ในการติดต่อกำความตกลงกันนี้ ประเทศนั้น ๆ
 จะรับทำ ความ ตกลง กัน โดย มิได้มีการ พิณิจ พิเคราะห์
 พิจารณาข้อความให้รอบคอบหรือจะพูดกันอย่างง่าย ๆ
 ว่า “จะตกลงกันอย่างไร ก็ได้ นั้น หาได้ไม่” ไม่
 มีประเทศ ไตจะ วางใจ ได้ว่า ประเทศ ตนจะ ไม่ถูก
 รุกรานโดยไม่รู้ตัวโดยกองทัพหรือด้วยการเศรษฐกิจ
 ประเทศนั้นเอง อาจจะไม่มีเจตนาร้ายต่ออีกประเทศหนึ่ง
 จะไม่ปองร้ายใน ความ เป็น อีสสระภาพ หรือในทรัพย์สิน
 ของคน กฎหมายระหว่างประเทศหรือก็ไม่เป็นที่คำ
 ประกันเพียงพอ ซึ่งมีมหาสงครามโลกทั้ง ๒ ครั้ง ได้ทำ
 ให้เห็นอยู่แล้วว่า ไม่เป็นสิ่งที่คำประกัน “ความมั่นคง”
 ได้เลย เมื่อประเทศประกอบด้วยบุคคลหลายคนเรียก
 กันว่ามหาชน การกระทำของประเทศก็เป็นสิ่งที่คาด
 ล่วงหน้าไม่ได้ว่า จะกระทำอย่างไร เสมือนด้วยคณ

การกระทำล่วงหน้าของบุคคลที่ขึ้นพลเมืองของประเทศนั้น—ไม่ได้ว่าเขาจะทำอะไร

วิท โค ขาย หรือ นโยบาย ขาย ระหว่าง ประเทศ ก็คือ นโยบายเกี่ยวกับความเป็นอยู่ของมนุษยชาติโดยทั่วไปนั่นเอง หมายความว่า การกระทำของมนุษย์ในการที่จะดำรงชีพอยู่ในโลกนี้ ทั้งในประเทศแต่ละประเทศจึงต้องมีพร้อมไว้ซึ่ง กองทัพบก กองทัพเรือ และกองทัพอากาศ เพื่อเอาไว้ชองกันประเทศ มีการส่งทูตกันไปยังประเทศอื่น เพื่อทำนุแห่งนั้นจะได้รายงานให้ทราบในเหตุการณ์และความเคลื่อนไหวทางการเมือง การเป็นอยู่ของพลเมือง และแนวความคิดของพลเมือง ในทางเศรษฐกิจ ทางการเมืองของอีกประเทศหนึ่ง ว่าจะมีแผนการณ์และแนวนโยบาย ทั้งภายในและภายนอกอย่างไร ทั้งกล่าวถึงนี้ มิได้หมายความว่า จะให้ท่านผู้แทนข้างต้นนั้นไปทำการจารกรรมหา มิได้ ท่านทูตท่านหนึ่ง เป็น ผู้แทน ประมุข แห่ง ประเทศ หรือรัฐบาลของประเทศเป็นผู้ซึ่งทรงไว้ซึ่งเกียรติอันสูงยิ่ง จะด้อม

ฐานะของท่านมาทำการจาระกรรมนั้นหาสมควรไม่ ที่
 ว่าหน้าทรายงานการเคลื่อนไหวในทางการเมือง ฯลฯ
 หมายความว่า รายงานความเป็นอยู่โดยทั่วไปและ
 เบ็ดเตล็ด แต่ด้วยบุคคลไม่สนใจที่จะสังเกตการณ์ก็จะ
 มองข้ามไป หรือมองไม่เห็นเสียเลยก็เคียว เพราะฉะนั้น
 ในการเลือกติดตามตนเป็นการยากลำบากอยู่ หมาย
 ใจว่า เพื่อจะให้เขาทำหน้าที่ให้เป็นผลของ "ความ
 มั่นคง" ของประเทศ ตั้งกองการสอดแนม (นี่แหละจะ
 เรียกว่ากองการจาระกรรมก็เรียกได้) เพื่อจะให้สืบสน
 ไซ้ให้ไถมาซึ่งความลับแห่งกำลัง กองทัพ อาวุธลับ แผน
 การลับของอีกประเทศหนึ่งหรือหลายประเทศ

เพื่อความมั่นคงแห่งตน ประเทศหนึ่งจะแสวงหา
 เพื่อน โดยการ ทำสัญญาพันธไมตรีร่วมรุกร่วมรบหรือ
 ทำสัญญาไม่รุกรานระหว่างกัน หรือหลายประเทศร่วม
 ทำสัญญาเป็นสัมพันธมิตรกัน ไม่ยอมละเลยให้การ
 เป็นอยู่เป็นไปตามยถากรรม

การที่ไม่มีความไว้วางใจ ในความปลอดภัยของ
 ประเทศ แต่ละ ประเทศนี้แหละ ทำให้ประเทศหลาย
 ประเทศเห็นว่าเป็นการจำเป็นจริง ๆ ที่จะให้องค์การ
 ระหว่างประเทศขึ้น เพราะต่างเห็นว่าการเป็นสัมพันธ
 มิตรกันตามที่เป็นมาแล้ว ก็เหมือนทำให้เกิดความ
 ง่ายใน “ความมั่นคง” เสียยิ่งกว่า จะไม่เป็น
 สัมพันธมิตรกันอีก เพราะได้เห็นกันมาแล้วว่า การ
 กระทำเช่นนั้น หาได้ทำให้เกิดการป้องกันสงครามไปได้
 ชั่วกัลปาวสานไม่ กลับเป็นการตรงกันข้ามเสียอีก มีอยู่
 บ่อยครั้ง ที่การเป็นสัมพันธมิตรกันนั้น เป็นการช่วยส่งเสริม
 ให้เกิดสงคราม การมีอาวุธยุทโธปกรณ์หรือไม่เป็น
 การประกันความปลอดภัยแห่งสงคราม การที่มีกองทัพ
 อันเข้มแข็ง นั้น มีแต่จะทำให้มีชัย ในการข่มขู่
 แต่หาใช่เป็นวิธีการที่จะป้องกันสงครามไม่ ตัวอย่าง
 เช่นประเทศเยอรมันและญี่ปุ่น ซึ่งมีกองทัพแข็งแรงแรง
 อันมหา ในเริ่มแรกของสงครามก็มีชัยในการข่มขู่
 ส่วนประเทศสัมพันธมิตรก็เช่นเดียวกัน ในตอนท้าย

แห่ง สงคราม ก็มักกองทัพและเครื่อง อาวุธ ยุทธภัณฑ์
ใหญ่หลวงมโหฬาร ก็ใช้ขีปนาวุธในทางยุทธนาการและ
ชนะสงคราม ในที่สุด แต่กองทัพ มโหฬารและอาวุธ
ยุทธภัณฑ์สมัยใหม่นำหว่าทกลัว ยังจะรักษาไว้ซึ่ง
ความสันติไต่หรือ? นั่นเป็นปัญหาซึ่งฝังอยู่ในความคิด
ของเราท่านในทุกวันนี้

เมื่อยังมีการ แยกต่าง กันใน ความคิดเห็นหรือการ
โต้แย้งกันระหว่างประเทศแล้ว และยังมีอยู่เรื่อย ๆ
ไป ก็มีความจำเป็นที่จะต้องมีอาวุธหรือเครื่องมือที่จะ
ระงับข้อพิพาทนั้นโดยสันติวิธี สันนิบาตชาติก็เป็นองค์
การใหญ่ อันหนึ่งที่เป็นที่ทดลอง เรืองนื่อง องค์การ
สหประชาชาติก็อีกองค์การหนึ่ง ที่กำลังจะทำการ
ทดลองในเรื้องนี้ และมนุษยจำนวนมากของโลกมี
ความหวังกันว่า คงจะได้ผลดี

ในการ ที่จะให้มี ความมั่นคง สำหรับ แต่ละประเทศ
จึงได้มี ปัญหา เกี่ยวด้วย ประโยชน์ ในทาง ยุทธศาสตร์
แห่งประเทศขึ้น ทุกประเทศมีสิทธิสมบูรณ์ที่จะทำ

อยุ่ด้วย “ความมั่นคง” เพราะฉะนั้น การเสาะแสวงหาประโยชน์ในทางยุทธศาสตร์นั้นก็เป็นการกระทำที่ถูกต้อง แต่ประเทศอื่นที่มีความต้องการอย่างเดียวกัน ก็เป็นการที่หลีกเลี่ยงไม่พ้นความต้องการนั้นจะเจอกัน ฉะนั้น การชักแย้งกันก็เกิดขึ้น ในหลายกรณีประโยชน์ในทางยุทธศาสตร์มาตรงกันเข้า เช่นทั้งสองประเทศต้องการฐานทัพเรือในที่เดียวกัน หรือต้องการคมนาคมในทางเดียวกัน การแก่งแย่งก็เกิดขึ้น และการขาคู่หมากกันก็เกิดขึ้นเงาตามตัว อีกประการหนึ่ง ความต้องการในประโยชน์แห่งการยุทธศาสตร์นั้นไม่ตรงกัน แต่ประเทศหนึ่งจะยอมให้อีกประเทศหนึ่งมาตั้งฐานทัพที่เป็นการคุกคามต่อความปลอดภัยของตนนั้น ก็ไม่ได้เหมือนกัน ทั้ง ๆ ที่ประเทศที่เกรงการคุกคามนั้นไม่แยแสเลยในสถานที่ที่ประเทศหนึ่งต้องการ ตัวอย่างเช่น เกาะทราย “สปรัดเล” ที่อยู่ระหว่างประเทศอินโดจีนและประเทศฟิลิปปินส์ในทะเลจีน เกาะนั้นในสภาพของมันก็เป็นแต่เพียงเนินทรายต่ำ ๆ ไม่มีค่ายันใดเลยทาง

เศรษฐกิจ แต่เมื่อญี่ปุ่น เข้าวัดเขาทองเป็นฐานทัพเรือ
ไต้หวันและเครื่องบินทะเล ประเทศอินโดจีน อเมริกา
และอังกฤษก็ไม่พอใจเลย เพราะเป็นการคุกคามต่อ
ประเทศอินโดจีน ฟิลิปปินส์ และมลายู จะพุกกันอย่าง
สั้น ๆ ก็ว่า สำหรับความมั่นคงของเขา ประเทศนั้นไม่
มีความประสงค์ที่จะไปมีประโยชน์ในทางยุทธศาสตร์
ในที่แห่งนั้นออก แต่ก็ ไม่พอใจ ในที่ประเทศอื่นจะมี
ประโยชน์ในทางยุทธศาสตร์ ณ ที่นั้น

เมื่อความต้องการ “ความมั่นคง” เป็นสิ่งเสมอ
ด้วยชีวิตจิตใจของประเทศแล้ว ทกประเทศก็จำต้อง
คิดถึง ประโยชน์ แห่งการยุทธศาสตร์ นเสมอมิได้ขาด
และจะพยายามหาหนทาง ที่จะชองกัน ประโยชน์ นั้นใน
ทุกวิถีทาง จนในเมื่อมีองค์การสันนิบาตชาติตั้งขึ้นแล้ว
ก็ มิได้มีประเทศมหาอำนาจประเทศใดที่ได้ไว้วางใจใน
องค์การนี้โดยสิ้นเชิง เพราะไม่มีประเทศใดแน่ใจใน
ความประสงค์ของอีกประเทศหนึ่ง ประมุขของประเทศ
ก็อาจเปลี่ยนแปลงได้ ระบอบการปกครองของประเทศ

ก็อาจ จะเปลี่ยนไป ทั่วไปได้ ทั้งนี้ จะเป็นการโง่เขลา
 เขาบัญญัติที่จะไปเลี้ยงโชค ในเรื่องผลประโยชน์ในทาง
 บุทธศาสตร์นี้ ไม่มีสิ่งใด ที่จะเช่นที่เชือดไก่ ถึงแม้ว่า
 จะมีการรับรองค่าประกันกันอย่างไรก็ตาม หรือจะไต่ถาม
 ความเห็นใจเป็นอันดีจากองค์การระหว่างประเทศก็ตาม

ความรู้สึกถึง กล่าวแล้ว ไต่ตรึง อยู่ในหัวใจ ของ
 ประเทศทุก ๆ ประเทศจึงเป็นการยากลำบาก ในเบื้องต้น
 ที่จะตั้งขึ้นซึ่งองค์การแห่งโลก เพื่อให้สัมฤทธิ์ผลแห่ง
 “ความมั่นคง” จนกว่าเมื่อไรประเทศหนึ่ง จะรู้สึกว่าจะ
 ได้รับความ ค่าประกันความปลอดภัย อย่างแน่นอนจาก
 องค์การระหว่าง ประเทศแล้ว ประเทศ นั้น ก็ยัง จะ
 พยายาม ที่จะหาทาง ให้ตนมีกำลัง ทางกองทัพ ทั้ง ๓
 เหล่า พร้อมทั้งกำลังทางเศรษฐกิจ เห็นอกว่าประเทศที่
 ตนคิดว่าอาจ จะโจ้โจมกรานตัวได้ เมื่อประเทศหนึ่งมี
 ความคิดเป็นดังนี้ ประเทศอื่น เขาก็มีความคิดอย่าง
 เดียวกัน นอกจากนั้น ประเทศต่าง ๆ ยังหวังพึ่ง ประเทศ
 ที่เป็นพันธมิตรอีกด้วย ทั้ง ๆ ที่ทุกประเทศมีความรู้สึก

ตั้งกล่าวไว้ แต่ก็ยังทกลงใจให้คำมั่นสัญญาว่าจะช่วย
กันสถาปนา ซึ่งองค์ การ ที่จะประกันความสันติ ชั่วกาล
ยาวสาน คือองค์การสหประชาชาติในเวลาอัน

๔. การเป็นมนุษยชาติเกี่ยวพันใน ปัญหาระหว่างประเทศ

ปัญหาที่ว่ามาแล้วข้างต้นนั้น อาจจะเป็นปัญหาที่
เกิดขึ้นด้วยความรู้สึกแห่งการเป็นมนุษย์และเหตุการณ์
ที่เข้าไปตามธรรมชาติของมันเอง เราจะต้องคอยระวัง
อยู่เสมอว่า มันจะต้องเกิดขึ้น และพร้อมที่จะเผชิญแก่
ปัญหานั้นเสมอ แต่นั่นแหละปัญหา ขางชนิดเกิดขึ้น
โดยมนุษยมีเจตนาที่จะทำให้อัน หรือมนุษย์ทำให้เกิดมี
ลักษณะร้ายแรงยิ่งจนกว่าที่ควรจะเป็น ด้วยมันโยบาย
ของตนที่จะให้เข้าไปถึงนั้น การวางระเบียบกฎเกณฑ์
แห่งความสัมพันธ์ ระหว่าง ประเทศนั้น ก็ยากพออยู่แล้ว
ทั้งๆ ที่ประเทศด้วยกันมีความจริงใจจริงๆ ที่จะให้เป็น
ผลด้วยความยุติธรรม ประกอบด้วยเหตุผลอันดี แต่

เมื่อมีประเทศหนึ่งประเทศ ใดมีเจตนาที่จะเอาประโยชน์
ส่วนตัว โดยมิคำนึงถึงสิทธิของประเทศอื่น ก็ยังหวัง
จะหลีกเลี่ยง การทำความเข้าใจกันด้วยสันติวิธีเสีย ทก
ทาง ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศด้วยดีก็เป็นสิ่งที่ทำ
ไม่ได้โดยนัยเอง

เพราะฉะนั้น ในทางการเมืองระหว่างประเทศ เรา
มักจะไม่เผชิญกับปัญหาที่จะเกิดขึ้นตามกาลสมัย
เท่านั้น เราจำจะต้องคอยระวังความสังเกตอยู่เรื่อยไป
ในปัญหาที่ประเทศที่มี ความทะเยอทะยาน แลวงหา
อำนาจ ก็ยังหวังที่จะทำให้ปัญหานั้นเกิดขึ้น เรือง
จะต้องสังเกตให้มาก เพราะมหาชนบางจำพวก ออกจะ
คิดเสียว่า การโต้เถียงกันระหว่าง ประเทศนั้น ต่าง
ประเทศต่างก็มีเหตุผลที่เป็นธรรมและดีจริงเสมอ ดังนั้น
จึงทำให้มหาชนเหล่านี้ คิดเอาโดยเผิน ๆ ว่า เป็นด้วย
ประเทศใดประเทศหนึ่ง ไม่ได้ได้รับความพอใจ ด้วยการ
ถูกรังแก ถูกกันทำหรือถูกกัทรอนสิทธิ ส่วนประเทศที่
ได้รับความพอใจนั้น โดยเห็นแก่ประโยชน์ตนเป็น

ประมาณก็ตำรงตนอยู่ และยึดเอาตำแหน่ง ขุนมโหสถ
 นั้น มหาชนไม่มีใครจะมองเห็นว่าต้นเหตุที่ทำให้เกิด
 สงครามนั้นไม่ใช่อื่นไกล ไปยิ่งกว่าหาเรื่องที่จะให้เกิด
 สงครามเท่านั้น เราจะอธิบายไม่ได้ที่ประเทศหนึ่งประเทศ
 ไทจะมี หรือจะเงิน ที่จะมา ทำการรุกราน โดย อ้างว่าถูก
 รังแกในทางเศรษฐกิจ ถูกกันทำ ฯลฯ จะให้มาทำลาย
 ความเป็นสุขของมนุษยชาติ เพราะว่ามี อุตสาหกรรม
 จะทำการเข้าใจกัน ได้โดยสันติวิธี เมื่อประเทศนั้น ๆ
 มีความประสงค์จริง ๆ แล้ว และอย่ามีการรู้มากเขา
 เปรียบกัน ให้เอาใจเขามาใส่ใจเรากันแล้วกัน

ที่ขอขอร้องกันว่า ประเทศฉันมีพลเมืองมากเกินไป
 เนื้อที่จำกัด ไม่มีวัตถุดิบเพียงพอ บากที่จะหาหนทาง
 เข้าสู่ตลาดโลกได้ เพราะถูกกันทำเหล่านี้ นก ๆ คุกคาม
 ธรรมดาก็มีเหตุผลอยู่ แต่ก็เป็นการ ร้องเพื่อ ให้
 ประโยชน์ส่วนตัว หรือว่า นัยหนึ่งก็คือเพื่อจะให้เห็น
 เหตุเพื่อก่อสงคราม ในเรื่องชนิดนี้คนคงว่าจะมีความ
 พยายามโดยแท้จริงเพียงไร ในการที่จะขบขัญหานั้น

ก็จะไม่ทำให้เกิดมีความพอใจได้ โดยจุดประสงค์อันใหญ่ยิ่งของประเทศนั้น ไม่ใช่ในการที่จะให้หาหนทางปราณีประนอม หากจะให้เกิดสงครามแล้ว คนก็จะได้รับผลตามที่ใ้วางแผนการไว้เมื่อคนมีชัย โดยคนนั้นก็จะมีชัยเพราะได้เตรียมการไว้พร้อมสรรพ ในเมื่อประเทศที่ถูกรุกรานไม่ได้เตรียมพร้อม ความยุ่งยากในปัญหาที่เกิดขึ้นในทวีปยูหนั้นเอง หากเกิดขึ้นโดยนโยบายของรัฐบาลของประเทศหนึ่งใด ที่มีความตั้งใจที่จะให้ประเทศของตนได้รับประโยชน์จากทุกวิถีทางที่จะเป็นด้วยทางธรรมหรืออธรรม

จะเห็นได้จากมหาสงครามโลกครั้งหลังนี้ว่า ท่านฮิตเลอร์ของการแผ่อาณาจักรเยอรมัน ยึดเอาแคว้นซาร์ เอาประเทศออสเตรีย เอาประเทศเชโกสโลวาเกีย แล้วก็จะเอาส่วนหนึ่งของประเทศโปแลนด์ จึงได้เกิดรบกันขึ้น สำหรับอิตาลีนั้นแล้ว ท่านมุสโสลินีก็เอาประเทศอิตาลีเนียบ อิตาลีเนียบ แล้วก็จะเอาส่วนอื่นของโลกอีก ก็เลยเข้าร่วมกับท่านฮิตเลอร์ สำหรับญี่ปุ่นเอา

ประเทศแมนจูเรีย และรุกรานประเทศจีน แล้วยังไม่
 เพียงพอ ยังกรีธาพลลงมาตีประเทศที่มั่นคง ใน แถบ
 สุวรรณภูมิอีก สงครามทางนี้เกิดขึ้น ประเทศไทย
 เราเป็นประเทศ รักสงบสมบูรณ์ ด้วยพืชพันธุ์ ธัญญาหาร
 ก็พลอยเป็นเหยื่อแพรงแหลกลาญไปด้วย จริงอยู่ ญุ่น
 ร้องว่าทำเพื่อร่วมมองโกลยแห่งเอเชียตะวันออก แต่เรา
 จะรู้ไม่ไ้ว่าญุ่นต้องเป็นประธาน หรือนายใหญ่ ของการ
 มองโกลยนั้น ตัวอย่างที่กล่าวมานี้แหละทำให้การขบ
 ขัญทหารเมืองระหว่างประเทศนั้น ยากแสนยาก แทบ
 จะทำไม่ได้โดยมนุษย์ในโลกนี้

ขัญหานจะไม่มีการสิ้นสุดลงได้ เพราะเหตุการณ์นั้น
 เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอมีได้ซ้ำๆ เดี่ยวมีเรื่องโน้นเกิด
 ขึ้นใหม่ เดี่ยวมี เรื่องนี้ เกิดขึ้นอีก ใน ลักษณะ แยก
 ออกไป เพราะฉะนั้น จะวางกฎเกณฑ์ ให้เป็นที่แน่นอน
 ในวิเทโศบายให้ยุติลงที่เดียวไม่ได้ ถึงจะวางลงไว้
 ก็ต้องให้มีทางไหวตัวได้เสมอ เพื่อเผชิญต่อขัญหา
 แปลกๆ เสมอ

การศึกษาเรื่องการเมือง ระหว่างประเทศนั้น จะ
 เรียกว่าเป็นการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ก็ไม่เชิง หรือจะ
 เรียกว่าเป็นการศึกษาในทางความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ
 ที่เรามองไม่เห็นก็ไม่ใช่นักศึกษาประเภทนี้ ต้องคำนึง
 ถึงความจำเป็น ของ มนุษย์ เป็น พลเมืองของประเทศ
 ความต้องการอันยิ่งใหญ่ของเขา ความคิดของเขา
 การกระทำของเขา ความชอบธรรมและมีชอบธรรม
 ของเขา เมื่อสรุปความแล้วเป็นการศึกษาในการเป็นอยู่
 ของมนุษยชาติโดยทั่วไป ไปนั่นเอง

เหตุ การณ์ ใน ชอบ เขตต์ ของ การ เมือง ระหว่าง
 ประเทศ และความคับหน้า ในวิเท โศบาย ของประเทศ
 ทั้งหลาย เกิดจากเหตุการณ์ที่ไม่แน่นอนและโดยมาก
 เป็นเหตุการณ์เกิดขึ้นจากเรื่องที่ไม่มีการคิด ซึ่งเช่น
 ประจําอยู่ในสัมพันธ์ระหว่างมนุษยชาติโดยทั่วไป ใน
 วงการ เมืองระหว่างประเทศ ไม่มีใครทราบได้ว่าอะไรจะ
 เกิดขึ้นในกาลต่อไป

บทที่ ๒

เรื่องมือของการเมืองระหว่างประเทศ

การปฏิบัติงานของการเมืองระหว่างประเทศนั้นทำ
 ควบคู่กันหลายองค์การ ทั้งองค์การภายในประเทศ
 ของแต่ละประเทศ และ องค์การของ ประเทศ ต่าง ๆ
 ร่วมกัน กระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงมหาดไทย
 มีกองการเมืองต่างประเทศ กองตรวจคนเข้าเมือง
 กระทรวงพาณิชย์ มีกรมการค้าต่างประเทศ แล้วยังมี
 กรมอื่นของกระทรวงการคลัง ที่เกี่ยวข้อง กับการ
 ต่างประเทศอีก สำหรับองค์การของประเทศต่าง ๆ
 ร่วมกันมี ศาลโลกกรุงเฮก และเวลานี้มีองค์การ
 สหประชาชาติที่เข้ามาร่วม สรรวมรอยขององค์การสันนิบาต
 ชาติที่ล้มไปแล้ว

๑. ว่าด้วยเรื่องมือของการเมือง
ฉะเพาะภายในของประเทศ

แต่เดิมพระมหากษัตริย์เท่านั้น ที่ทรง สิทธิสมบูรณ์
 ที่จะดำเนินการต่างประเทศ สำหรับประเทศไทยเรา

นั้น ความประวัติกษัตริย์และเจกหมายเหตุ พระมหากษัตริย์ได้เข้ามาถึงแผ่นดินดินสมเด็จพระเอกาทศรถและในแผ่นดินคือ ๆ มา เช่นแผ่นดินของสมเด็จพระเจ้าทรงธรรม พระเจ้ายวสาททอง สมเด็จพระนารายณ์มหาราช ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ พระมหากษัตริย์ที่ทรงใช้สมบูรณาญาสิทธิอันเป็นประวัติการณ์ ก็คือ พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว หรือพระปิยมหาราชเจ้า และสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า รัชกาลที่ ๖ สำหรับกาลหลังนี้ก็ทรงใช้สิทธิอันก็ยิ่งในมหาสงครามโลกครั้งที่ ๑ ทรงเผยแผ่ประเทศไทยให้โลกรู้จักยิ่งขึ้นเป็นอันมาก เพราะฉะนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศจะเป็นผลดีหรือไม่ก็คือประเทศชาติ ก็อยู่ในพระปรีชาสามารถขององค์พระมหากษัตริย์ กษัตริย์พระองค์ใด ก็นำความ เกล็ดขมกลาก มีความวิริยะอดสาหัส ก็รักษาไว้ซึ่งความมั่นคงของประเทศ พระราชทานความร่มเย็นเป็นสุขแก่

อาณาประชาราษฎร์ ถ้ามัธยมพระองค์ใดมีพระนิสสัย
 อ่อนแอ คับแคบ หรือเห็นแก่ความสุขของพระองค์เป็น
 ประมาทแล้ว ประเทศของท่านก็จะไม่อยู่ในความ
 มั่นคง อาณาประชาราษฎร์ก็ไม่อยู่ในความสุขความ
 สมบูรณ์ ในสุดท้ายประเทศก็อาจจะเสียซึ่งความเป็น
 เอกราช บ้านเมืองจะระส่ำระสาย ถึงแม้ว่าเป็นประเทศ
 เล็ก ๆ ที่มีความอ่อนแอทั้งทางทหารและทางเศรษฐกิจ
 ถ้าประเทศ นั้น มี พระมหากษัตริย์ ที่ทรง พระ ปรีชา
 สามารถ รู้จักผ่อนหนักผ่อนเบา พระองค์ก็จะพาประเทศ
 นั้นผ่านพ้นภัยที่จะเกิดจากการเมืองระหว่างประเทศ ด้วย
 อย่างในแผ่นดินของต้นเกล้าต้นกระหม่อมพระยยะมหา
 ราชเจ้า ซึ่งคนไทยหลายล้านคนที่มีชีวิตอยู่ในเวลานี้
 ยังจำได้คือว่า การเมืองระหว่างประเทศในรัชกาลของ
 พระองค์นั้นคับขันเพียงไร ประเทศไทยตกอยู่ในความ
 ล้อแหลมจากการเสียซึ่งความเป็นเอกราชเพียงไร ใน
 ขณะที่ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้อยู่ ออกที่จะรู้สึกปลื้มใจ และ
 ก็นั่นใจ ในพระมหากษัตริย์คุณ ที่มีอยู่แก่ ประเทศไทย

ด้วยเหตุที่พระเจ้าปรีชาสามารถในกิจการเมือง ระหว่าง
ประเทศ ทรงรอบรู้ในอุปนิสัยสันดานแห่งมนุษยชาติ
ก็ประกอบด้วยรู้จักอ่อนสั้นอ่อนยาว ที่ตามภาษาอังกฤษ
เรียกว่า แท็กซ์ (Tact) พระองค์จึงได้รักษาความ
เป็นเอกราชของประเทศไทยไว้ให้สมเด็จพระราชันย์คชา
และเราชาวไทยทั้งมวล พร้อมทั้งให้ได้มาซึ่งความ
ยกย่องเชิดชูที่ต่างประเทศมีแก่ประเทศไทย

ดังที่ได้เล่ามาแล้วนั้น เราจะเห็นได้ว่า ในกาล
ก่อน การเมือง ระหว่าง ประเทศ เป็นกิจการ ส่วนบุคคล
คืออยู่แก่พระมหากษัตริย์เท่านั้น เอกอัครราชทูตที่
ส่งไปประจำอยู่ในราชสำนักต่างประเทศจึงอยู่ในฐานะ
ที่เป็นผู้แทนองค์พระมหากษัตริย์

ต่อมา เมื่อการปกครองประเทศได้เปลี่ยนแปลง
ไปจากการปกครองแบบสมบูรณาญาสิทธิของพระมหา
กษัตริย์ มาเป็น การปกครอง โดยมีรัฐธรรมนูญ การ
ปกครอง หรือ เป็น การ ปก ครอง โดย ราชนูฎ เพื่อ
ราชนูฎ มีสภาผู้แทนราษฎรขึ้น การเปลี่ยนแปลง

ในการเมืองระหว่างประเทศจึงตกมาอยู่แก่ปวงชน คือ
แก่รัฐบาล ที่ ปวงชน เลือกลงขึ้นมา บริหาร กิจการ ของ
ประเทศ และอยู่ในความควบคุมของรัฐสภา ซึ่งหมาย
ความราษฎรมีสติที่จะทราบถึงเรื่องการเมือง ระหว่าง
ประเทศโดยผ่านผู้แทนของตน จะพูดกันอย่างสั้น ๆ ก็
คือ แก่กิจการเมืองระหว่างประเทศเป็น พระราชกิจ
ของพระมหากษัตริย์ จึงเป็นกิจการที่อยู่ในขอบเขต
ของพระราชวัง มา ณ บัดนี้ ตกมาเป็นกิจของรัฐสภา
แล้ว จึงกลายมาเป็นกิจการที่อยู่ในขอบเขต
ของประเทศทั้งประเทศ แลละด้วยเหตุดังนี้จึงทำให้
ข้าพเจ้า เรียบเรียง เรื่องนี้ขึ้น เราจะอ่านพบ ในหน้า
หนังสือพิมพ์ก็ดี หรือได้ฟังจากทางวิทยุกระจายเสียง
ก็ดี ว่าสมาชิกรัฐสภา ตามรัฐบาลของเขาถึงปัญหา
การเมืองระหว่างประเทศ และรัฐบาลก็ต้องตอบเท่า
ที่จะตอบได้ด้วยความระมัดระวังตามกาลเทศะ เช่น
สมาชิกรัฐสภาอังกฤษ ถามถึง ปัญหา ในแคว้น ปาเลส
ไตน์ และสมาชิกรัฐสภาไทยถามถึงปัญหาเรื่องจีน

แดน ๕ รัฐเช่นกัน หนังสือพิมพ์ที่ตามหลังการตั้งว่า
เป็นหายนะของประชาชน ก็ไต่ลง ข้าราชการการเมือง
ระหว่างประเทศเกือบทุก ๆ วัน เพื่อที่จะให้ประชาชน
ทราบถึง ข้อเท็จจริง และ ปัญหา เกี่ยวกับ การเมือง
ระหว่างประเทศนั้น

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

รัฐมนตรีตำแหน่งนี้ นับว่า เป็น รัฐมนตรีสำคัญ คน
หนึ่งในรัฐบาลของทุก ๆ ประเทศ ถ้าจะเปรียบเทียบ
แล้ว จะเรียกว่าพระเจ้าองค์หนึ่งใน ๓ พระองค์ในคณะ
รัฐบาลก็เรียกได้ ท่านเป็นผู้จะต้องทำการเจรจาการ
เมืองระหว่างประเทศ เป็นผู้ ที่ ดำเนิน นโยบายต่าง
ประเทศของรัฐบาล และ ดำเนิน นโยบายนั้น ด้วยความ
ระมัดระวังด้วยความสามารถ ผ่อนสั้นผ่อนยาวตาม
กาลเทศะให้เป็นผลดีแก่ ประเทศชาติ เพราะฉะนั้น
จะเลือก บุคคล เข้า ดำรงตำแหน่งนี้ จำจะต้องเลือกด้วย
ความระมัดระวังเป็นพิเศษ เพราะอย่างยิ่งสำคัญ

ประเทศเล็กที่จะดำรงคงความเข้มแข็ง เด็ดขาดในทางการเมืองหรือทางเศรษฐกิจอยู่ได้ ท่านผู้นั้นจะมีส่วนรับผิดชอบเป็นอันมาก นอกจากกระทรวงนี้แล้วยังมีอีก ๒ กระทรวงที่สำคัญยิ่ง ถึงจะไม่เป็นกระทรวงที่ทำการเจรจาโดยตรงแต่ก็ต้อง รับผิดชอบ ไม่น้อย เหมือนกัน กระทรวงทั้ง ๒ นั้นคือ กระทรวงการคลังและกระทรวงมหาดไทย เมื่อเราจะได้รัย ความ นิยม เชื่อถือ ในกิจการเงินของประเทศจากต่างประเทศแล้ว รัฐมนตรีกระทรวงการคลังจะต้องดำเนินนโยบาย และปฏิบัติการด้วยดี มีสมรรถภาพ และ ความ ซื่อสัตย์ สุจริตชอบ รู้ ใน กิจการคลัง (Finance) จึงจะเป็นที่ไว้วางใจของต่างประเทศในเมื่อมีการเจรจาเรื่องการเงิน ส่วนรัฐมนตรีมหาดไทยนั้นเล่าก็ต้องรักษาความสงบเรียบร้อยภายในด้วยการ เป็น บุคคลิธรรม ไม่ให้ อาณา ประชา ราษฎร เกิดครั่นคร้ามด้วยการโจรกรรม ใครจะขบ หรือเดินทางภายในประเทศก็ต้องทำให้โดย ปราศภัยอันตราย ไม่มีอุปสรรคใดที่มิได้อยู่ใน พระราชกำหนด กฎหมาย หรือ

ศีลธรรมมากคขวาง ชาวต่างประเทศที่มาฟังพระบรม
 โภธิสมภารจะได้ ไม่มี ความ หวาดเกรง และ ทำมา ค้า
 ขายโดยถูกต้องตามกฎหมายด้วยความสันติสุข เพราะ
 ฉะนั้น การเลือกเฟ้นรัฐมนตรีเหล่านั้นจึงไม่เป็นของง่าย
 รัฐมนตรีของกระทรวงทั้ง ๓ นั้นเป็น รัฐมนตรี ที่สำคัญ
 ข้าพเจ้าจึง เปรียบเทียบด้วย พระเจ้าทั้ง ๓ แห่ง คณะ
 รัฐมนตรี รัฐมนตรีกระทรวงอื่นก็ยังมีอีกเช่นกระทรวง
 พาณิชยเป็นต้นที่สำคัญเหมือนกัน แต่จะขอพูดไม่พูด
 ในต้น เพราะจะทำให้ยืดยาวเกินความประสงค์ไป

กระทรวงการต่างประเทศ

ตามที่ข้าพเจ้าได้มาพูดไว้ในบทหนึ่งว่า ไม่มี
 ประเทศใดในโลกนี้ลงแม่ว่า จะสมบูรณ์ด้วยพหุนิ
 ธิญาหารจะยึดประเทศก็อยู่ได้แต่ลำพังและ ด้วยเหตุ
 นี้กระทรวงการต่างประเทศ จึงเป็นกระทรวง ที่สำคัญ
 มากที่สุดกระทรวงหนึ่ง เพราะโดยผ่านทางกระทรวงนี้
 ที่การเจรจาทางการเมืองจะต้องทำเนน และข้าราชการ

ในกระทรวงนี้ เช่น เขกษัตราราชทูต ทูต และกงสุล
จะ ต้อง พึ่ง คำสั่ง ใน นโยบาย ของ กระทรวง การ ต่าง
ประเทศโดยตรง นี้เป็นหลักทั่ว ๆ ไป แต่สำหรับ
ประเทศไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องคำสั่งนโยบาย
นี้บ้าง เช่น ให้นายกรัฐมนตรีสั่งท่านผู้แทนประเทศ
ทั้งหลายที่ประจำในต่างประเทศโดยตรงได้

กระทรวง การ ต่าง ประเทศ เป็นกระทรวง ที่ทำเนิ
นนโยบาย ก็กิจการเมืองต่างประเทศโดยตรง ถึง
กระทรวง การเมืองอื่น จะทำเองบ้าง ก็ควร ที่จะแจ้งให้
กระทรวงการต่างประเทศทราบทุกคราวไป หรือหารือ
กระทรวงการต่างประเทศก่อน วิถีโคไชยาของรัฐบาล
จะได้ดำเนินไปเป็นระเบียบและไม่ขัดแย้งกัน เจ้าหน้าที่
ต่าง ๆ ของกระทรวงการต่างประเทศจะต้องพร้อมที่
จะให้คำหารือวิเทโคไชยาให้ชาวสนเทศ์ และปฏิบัติงาน
ให้ขึ้นไปตามความคดกลงของรัฐบาล นอกจากนั้นแล้ว
เจ้าหน้าที่ทั้งหลายจะต้องดำเนินการให้ไปเป็นอภักตโนมัต
ไม่ตองคอบให้รัฐมนตรีสั่งถึงจะทำ ทั้งนี้หมายความว่า

เมื่อปฏิบัติงาน ประจำ หน้าที่ ของท่านแล้วเสนาบดี รัฐมนตรี
ให้ทราบเกือบทุกวัน กระทรวงการต่างประเทศจะได้รับ
เรื่องการเมือง หรือควรจะได้รับเมื่อมีการติดต่อกันดี
หรือจะส่งเรื่อง การเมือง ออกไปยัง ผู้แทนของ รัฐบาล
ทำความเข้าใจในเรื่องการเมืองต่าง ๆ กับส่งงานไปยัง
ผู้แทนที่พำนักอยู่ในต่างประเทศ

ด้วยงานการเมืองระหว่างประเทศ (ทั้งนี้ ข้าพเจ้า
พูดถึงประเทศโดยทั่ว ๆ ไป) มีมากจะมีมาคอยหาหรือ
ท่าน รัฐมนตรี ในกิจการ ที่ตัวมี หน้าที่ ต้องทำเสียก่อน
ทุกเรื่องแล้วดำเนินการนั้นเสมอไป ก็จะทำให้งานนั้น
ล่าช้า แต่ว่าเมื่อทำแล้ว ต้องเสนอข้อความคำปรึกษา
ท่านรัฐมนตรี เพราะฉะนั้น เจ้าหน้าที่ชั้นอธิบดีของ
กระทรวงนั้น หรือแม่แต่เพียงหัวหน้ากอง ก็จะต้อง
เป็นผู้ที่กล่าวปรึกษา และทรงคุณวุฒิสมควรด้วยตำแหน่ง
ตนหน้าที่ที่เป็นของกรม หรือกองของตน ตนก็จะต้อง
คำปรึกษาไปตามเรื่องนั้น ๆ

รัฐสภา กิตติ หนังสือพิมพ์ กิตติ หรือประชาชน กิตติ

ต่างจะร้องทูลผลงานของการเมืองต่างประเทศ เมื่อมี
 ปัญหาที่น่าสนใจหรือหนักใจเกิดขึ้นเช่นสำหรับประเทศไทย เรื่องไทยจะเข้าเป็นสมาชิกแห่งสหประชาชาติได้
 หรือไม่ เรื่องการโอนดินแดน ๔ จังหวัด ภาคตะวันออก
 เรื่องไทยจะสัญญาหรือไม่ เมื่อตอนสัญญาขึ้นคำขาด
 เป็นต้น แต่ที่ประชาชนส่วนใหญ่ไม่มีใครจะคิดไปถึง
 ก็คือในเกือบทุกกรณีที่เป็นอยู่ มักจะมีเรื่องอื่นเข้า
 แซงแซงออก กระทรวงการต่างประเทศจะให้ข่าวใน
 เรื่องเหล่านี้ และแนะนำในการที่จะตกลงใจได้หรือไม่
 และที่กระทรวง การต่างประเทศ จะใ้ให้คำแนะนำได้
 ก็ต่อเมื่อ กระทรวง นั้นได้ ทำการ ติดต่อกับบุคคล และ
 ทราบถึง สถานะ การณ์ ของ ทก ประเทศ เกือบทั่วโลก
 ด้วยเหตุนั้น ข้าพเจ้าขอกล่าวข่าวว่า กองการสนเทศนั้น
 สำคัญนัก และต้องเป็นการที่มีสมรรถภาพดียิ่ง

การกระทำเป็นกิจวัตร ในการ สละสม รายงานบันทึก
 จากข่าวสารที่น่าเชื่อถือและความเห็นต่าง ๆ ก็มีมานะ
 ที่จะขบปัญหาในทุก ๆ ชั้นของข่าวสาร และความเห็น

นั้น ๆ ที่กระทรวงการต่างประเทศได้รับอยู่เสมอ จะเป็นข่าวสารที่กระทบสาบคา ของ มหาชนหรือไม่ก็ตาม ก็เป็นความจำเป็นที่กระทรวงนี้จะต้องทำ ถ้าแม้ว่าจะให้การปฏิบัติของงานการเมือง ระหว่าง ประเทศดำเนิน ไปให้เป็นผลดีแก่ประเทศ จากการงานของเจ้าหน้าที่ ของกระทรวงการต่างประเทศแล้วเท่านั้น ที่จะให้ รัฐบาลได้อาศัยเป็นหลักวางวิเทโศบายได้

แหล่งสำคัญของข่าวสารการเมืองที่กระทรวงการ ต่างประเทศจะได้มากที่สุดคือ สถานทูตและสถานกงสุล ทั่วยุโรป ที่เรียกกันว่า หุ่นและตาของกระทรวงการ ต่าง ประเทศ เป็น หน้า ที่ ของ ทูต และกงสุล ที่ จะต้อง ควบคุมการ เป็นอยู่ทางการเมือง ทางเศรษฐกิจทาง สังคม ทาง คมนาคม และทาง การ สาธารณสุข ของประเทศ ที่ตนไปประจำอยู่ มาให้ กระทรวง การต่าง ประเทศทราบ ผู้แทนประเทศนอกจากจะติดต่อกับย เจ้าหน้า ที่ ของประเทศที่ตัว ไปประจำ หรือบุคคล สำคัญ ของประเทศนั้นแล้ว ยังจะต้องติดต่อกับกวางขวางออก

ไปอีก เช่น ผู้แทนของประเทศอื่นที่ประจำอยู่ ณ ประเทศ
 นั้น บรรณาธิการหนังสือพิมพ์มีข้อควร เพราะฉะนั้น
 ท่านที่เป็นผู้แทนประเทศจะต้องเป็นคนที่มีความรอบคอบ
 และกว้างขวางเป็นคนที่มีความคลิคลัดกษณะดี รวมทั้ง
 ไตรยการรอบรรมคด้วย เป็นคนที่เข้าใจใครเข้าใจทุกชั้น
 และอาชีพ นอกจากนั้นแล้วควรจะต้องรู้ภาษาของ
 ประเทศที่ไปประจำอยู่ที่ พอกที่ระสนทนาได้มากเรื่อง
 หรือถ้าไม่รู้ภาษาของประเทศนั้น ก็ควรรู้ภาษาที่เขา
 ใช้กันเป็นภาษากลางทั่วโลกดี คือภาษาอังกฤษ หรือ
 ฝรั่งเศส

กระทรวงอื่น จะ ต้อง มา เกี่ยวข้อง ด้วย การ เมือง
 ระหว่างประเทศก็มีกระทรวงมหาดไทย กระทรวง
 การคลัง กระทรวงพาณิชย์ สำหรับกระทรวงอื่น
 นอกจากนั้นถึงจะมีอย่างก็ไม่ใช่สำคัญนัก

กระทรวงมหาดไทย เกี่ยวด้วยการปกครองคน
 ในบังคับ สำหรับประเทศไทยมีกองการเมืองต่าง
 ประเทศรักษาการเรื่องนี้ กองตรวจคนเข้าเมืองของกรม

ตำรว ว่าด้วย คนต่าง ประเทศ เข้า และ ออกจากเมือง
รักษาความสงบเรียบร้อย ไม่ให้คนต่างประเทศที่มา
อาศัยได้รัขอันตรายจากความไม่สงบเรียบร้อย ถ้าไม่
เช่นนั้น อาจจะถูกแทรกแซง

กระทรวงการคลัง เกี่ยวช่วยการกู้ยืมเงินจาก
ต่าง ประเทศหรือให้กู้ ให้ยืม วางมาตรฐานแห่ง อัตรา
แลกเปลี่ยนเงินตรา

กระทรวงพาณิชย์ เกี่ยวช่วยกิจการค้าระหว่าง
ประเทศโดยทั่วไป และปฏิบัติงานร่วมมือกับกระทรวง
การต่างประเทศ และกระทรวงการคลัง ในเรื่องวางกฎ
ข้อบังคับจำกัดสินค้าเข้าออก เพื่อส่งเสริมเศรษฐกิจ
ของประเทศ

บทที่ ๓

ว่าด้วยเครื่องมือของการเมืองระหว่างประเทศร่วมกัน

เครื่องมือของการเมืองระหว่างประเทศ ที่ประเทศต่าง ๆ ได้ร่วมกันตั้งขึ้น คือ องค์การต่าง ๆ จะพูดกันอย่างกว้าง ๆ องค์การนี้มีอยู่ ๒ ประเภท คือ

ประเภททั่วไป และประเภทเกี่ยวข้องกับเทคนิค

ยากที่จะแยก องค์การ ทั้ง ๒ นี้ ออกจากกัน ให้เด็ดขาด องค์การ ในข้อแรก มีหน้าที่ปฏิบัติที่อภินิหารกิจที่มีลักษณะเป็นพิเศษ และเป็นเฉพาะแต่ว่า เป็นเรื่องที่มีประโยชน์โดยทั่วถึงกันทุกประเทศ เพื่อความสัมพันธ์ของประเทศนั้น ๆ เช่น องค์การสันนิบาตชาติที่มีหน้าที่ที่จะ พิจารณา ปัญหา นานา ประการ ที่ เกิดขึ้น ระหว่างประเทศ เกือบทุกปัญหา องค์การสหพันธ์กรรมกรระหว่างประเทศ ประเทศที่เป็นสมาชิกแห่งสันนิบาตชาติก็ได้

เป็นสมาชิก เหมือนกัน เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา
 เป็นต้น จริงอยู่ องค์การ สหพันธ์ กรรมกร ระหว่าง
 ประเทศนี้ ตั้งขึ้นเพื่อวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับกรรมกร
 แต่ว่าในการ ค้ำชูหา นั้น มักจะทำให้เกิดเรื่องที่จะต้อง
 พิจารณา ให้กว้างออกไปถึง ทางสังคม ทางเศรษฐกิจ
 และทางการเมือง ศาลโลกที่กรุงเฮกก็เหมือนกัน เป็น
 อีก องค์การหนึ่ง ที่ไม่จำกัด หน้าที่ ในการ ที่จะพิจารณา
 เป็นพิเศษหรือเฉพาะ หรือทางเทคนิค เมื่อมีเรื่องที่จะ
 ให้วินิจฉัยเกิดขึ้น ระหว่างประเทศ องค์การนี้จะต้องทำ
 องค์การ ที่อยู่ในประเภท เทคนิคนั้น ได้แก่ องค์การ
 สหพันธ์ไปรษณีย์ ระหว่างประเทศ องค์การออกนิยาม
 ระหว่างประเทศ องค์การ สหพันธ์สื่อสารทางโทรเลข
 ระหว่างประเทศ สภาสำหรับการบินสากล

องค์การ ระหว่าง ประเทศ ทั้งหลาย ที่ได้ กล่าวมา
 แล้วนั้น ล้วนแต่เป็น องค์การ ที่ได้ ตั้งขึ้น ก่อนมหา
 สงคราม ครั้งที่ ๒ และ ในระหว่าง มหาสงคราม คราว
 หลังนั้นเอง เหล่าประเทศที่อยู่ในจำพวกสหประชาชาติ

ได้ดำเนินการจัดตั้งองค์การขึ้นอีกหลายประเภท ซึ่ง
เป็นอันดี ให้เห็นว่าจะเกิดมีกิจการขององค์การระหว่าง
ประเทศที่จะต้องมีหน้าที่และกิจการสำหรับทำในอนาคต
กว้างออกไป และมากกว่าในอดีต

ในจำพวก องค์การระหว่าง ประเทศที่จัดขึ้นใหม่นั้น
องค์การสหประชาชาติเป็นองค์การที่สำคัญที่สุด หน่วย
ดำเนินงานที่สำคัญขององค์การนี้คือ สมัชชาใหญ่
หรือสภามติทั่วไป คณะมนตรีความมั่นคง คณะ
มนตรีเศรษฐกิจและสังคม ศาลโลกที่กรุงเฮก สำนัก
งานเลขาธิการแห่งองค์การสหประชาชาติ นอกจากนี้
ยังมีองค์การอื่นเป็นแขนงออกไปอีกหลายองค์การ ทำ
หน้าที่รับผิดชอบเป็นพิเศษ โดยเฉพาะเรื่องหนึ่ง ๆ ดังที่ได
คราไว้ ในสัญญา ระหว่าง ประเทศ ที่ได้ตกลง ทำกันขึ้น
และได้วางไว้ เช่นบรรษัทฐาน ไว้ใน ทางด้านเศรษฐกิจ
ทางด้านการศึกษา ทางด้านวัฒนธรรม ทางการ
สาธารณสุขและทางอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องช่วยกันทางการที่ได้
ระบุมาแล้ว องค์การเหล่านี้จะต้องนำเอาเข้ามาสัมพันธ์

ภัย องค์การสหประชาชาติในทางทำสัญญากับคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมของสหประชาชาติ

องค์การ ปลัด ย่อย ยังมี ทั้ง ขึ้น อีก ภาย หลัง คือ องค์การ บุรณะ และ พน พุ ประเทศ องค์การ อาหาร และ การ กสิกรรม ที่มี ผู้ แทน เข้า มา คุ กิจ การ ใน ประเทศ เรา เมื่อ เร็ว ๆ นี้ องค์การ ศึกษา วิทยา คม และ วัฒนธรรม แห่ง สหประชาชาติ ธนาคาร ระหว่าง ประเทศ กองทุน เงิน ทรัย ระหว่าง ประเทศ สภา ข้าราชการ ทั้ เป็น องค์การ ทั่ว ๆ ไป แต่ แล้วยัง มี องค์การ อื่น สำหรับ ทำ หน้า ทุ ฉเพาะ ใน ทวีป ยุโรป เป็น ฉเพาะ อื่น นอกจาก นั้น ยัง ได้ มี การ ประชุม หารือ กัน ใน เรื่อง ที่จะ ตั้ง องค์การ พาณิชย สากล ทั้ ของ ักการ ทั้ จะ ให้ ักการ ใน ัญหา เกียว ทั้ วัช วัตุ สำคัญ ๆ เช่น น้ำมัน เชื้อเพลิง เป็นต้น

ความ ประสงค์ อื่น ใหญ่ ยิ่ง ทั้ จะ ให้ มี องค์การ ต่าง ๆ เหล่า นั้น ก็ เพื่อ จะ ให้ ขบ ัญหา ทั้ จะ เกิด มี ขึ้น ใน ทุก ภาค ของ โลก ถ้า เรา จะ ไม่ ให้ มี สงคราม เกิด ขึ้น และ ให้ ทุก

ประเทศมีความสุขความเจริญโดยทั่วกันแล้ว ก็จำเป็น
ที่จะต้องตั้งองค์การเหล่านี้ขึ้น วางระเบียบหน้าที่
ผิดชอบ และช่วยกันเผชิญต่อปัญหาระหว่างประเทศ

ความจำเป็นที่จะให้ตั้งองค์การของโลก

ความประสงค์อันใหญ่ ในชั้นต้น ที่จะให้มื่อองค์การ
แห่งโลกนี้ขึ้น ก็ด้วยจะให้มีความสันติสุขอันมั่นคง และ
ที่จะรักษาไว้ซึ่งความสันติสุข ก็จะต้องหาวิธีป้องกันการ
สงคราม วิธีที่จะส่งเสริมการครองชีพของมนุษย์ ใน
ทันทีหมายความว่าทำให้เกิดมีวัตถุดิบ เพิ่มพูนการทำมา
หากินที่เป็นธรรมชาติของมนุษย์ และให้มีความเจริญทาง
จิตใจ หน้าที่ที่จะต้องทำจะมีอย่างไรก็ตาม องค์การ
ระหว่างประเทศ แต่ละ องค์การ จะต้องทำด้วยความมุ่ง
หมายที่จะให้ขึ้นไปถึงความประสงค์ที่กล่าวแล้ว การ
กระทำนั้น จะเป็นการ กระทำโดยตรง หรือจะทำโดย
ทางอ้อม เช่น เข้าช่วยทำการให้เกิดวัตถุดิบขึ้นมากได้
แต่ต้องทำเพื่อให้เกิดมีความสันติสุขอยู่เรื่อยไป หรือ
อีกอย่างหนึ่งก็คืออย่าให้เกิดรบกันขึ้นนั่นเอง

ด้วยความมุ่งหมายที่ว่ามานี้ จึงเป็นการจำเป็น
ที่จะต้องคำนึงถึง กฎบัตร ขององค์การ สห ประชาชาติ
องค์การสหประชาชาตินั้น เมื่อแรกตั้งชนกเขินที่เขาใจ
กันว่า มีความประสงค์ที่จะให้มี “ความมั่นคง” โดย
ทั่วไป แต่ภายหลังเมื่อมาได้คิดจากการประชุมที่เมือง
ซานฟรานซิสโก และที่คัมชาตันโฮก ว่า การค้า
ประกันแต่ด้วยการทหารนั้น จะยังหาทำให้เกิดความ
มั่นคงไม่ ต้องมีการกระทำอีกหลายอย่างที่จะทำให้
สันติภาพคงอยู่อย่างแน่นอน ปัญหาที่จะต้องพิจารณา
กันนั้น กว้างใหญ่และเป็นแขนงปลักย่อยนัก

องค์การสหประชาชาติก็ดี หรือองค์การอื่นที่เขา
มาร่วมสัมพันธ์อยู่ด้วยก็ดี จะต้องใช้ความสามารถ
และกำลังทรัพย์เป็นอันมาก

ในเรื่อง “ความมั่นคง” โดยทั่วไปนี้ ในจำพวก
ประเทศที่เป็นมหาอำนาจมีความเห็นว่า มีความจำเป็น
ที่จะต้องพิจารณาจากแนวความคิดต่างกัน ๒ แนว คือ
๑. ความสามารถที่จะป้องกันตัวด้วย ความมีชัย เมื่อ

ดุกรรณโดยทางกองทัพ และ ๒. ความประสงค์ที่จะ
 ให้เป็นการรบยัรกันไว้ว่า จะมีการรณเกิดขึ้น จะพค
 กันอีกสำนวนหนึ่งก็คือของมีกำลังกองทัพ อันกล้าแข็ง
 พอที่สามารถจะเอาชนะในสงครามได้ และ ในขณะเดียวกัน
 ก็ต้องแสวงหาวิธีที่จะไม่ให้เกิดสงครามขึ้นได้ด้วย
 ประเทศที่จะให้เกิดมีสงครามโลกขึ้นได้อีกนั้นก็มี
 แต่ประเทศมหาอำนาจน้อยประเทศเท่านั้น และเมื่อมหา
 อำนาจเหล่านี้ มีความประสงค์ อย่างแท้จริง ทรภษาไว้
 ซึ่งสันติภาพแล้ว ก็ไม่น่ากลัวว่าจะมีภัยสงคราม แต่ถา
 ประเทศ มหาอำนาจ เหล่านี้ ทำท่าทีให้เขิน ที่สงสัยว่า
 ไม่มีประสงค์จริง ๆ ที่จะให้มีสันติภาพแล้ว สถานะ
 การณ์ของโลกก็จะตกอยู่ในภาวะที่ไม่แน่นอน การ
 กระทำที่จะให้มี "ความมั่นคง" นั้นคือของอาศัยความ
 ร่วมมือในระหว่างประเทศที่มีกองทัพใหญ่ ถ้าประเทศ
 ที่ว่านี้แม้แต่ประเทศเดียวไม่ร่วมมือด้วย การกระทำนั้น
 ก็อาจไม่สมประโยชน์ แล้วก็จะเกิดมีความหวาดเกรงแห่ง
 ภัยสงครามโลกครั้งที่ ๓ อีก ดังนั้นในชั้นต้นที่จะเห็น

เข้าสู่ทาง แห่งสันติภาพ ชั่วกาลยาวนาน ก็คือ ให้มี
 สัญญาระหว่างมหาอำนาจว่าจะเดินทางไปสู่สันติสุขร่วม
 กัน สัญญานี้ก็ได้บันทึกไว้ในกฎบัตรของสหประชา
 ชาติ แท้แน่แท้ละ สัญญามันก็เป็นสัญญาอยู่บน
 จะเพ็ชงพอแล้วหรือที่จะประกัน “ความมั่นคง” และ
 สันติภาพ เราได้เห็น การทำลาย สัญญากันมา แล้ว
 นัยครั้ง ไม่ถ้วน เราจะทราบ ได้อย่าง ไรว่าประเทศ
 เหล่านั้นจะปฏิบัติตามสัญญาจริง ๆ การเป็นแต่เพียง
 ประกาศออกมาว่า “ฉันต้องการความสงบเท่านั้น”
 โดยมี ใตมี การ กระทำ อย่างหนึ่ง อย่าง ใดประกอบคำ
 ประกาศนั้นให้ เห็นว่าจะลงมือระงับการสันติภาพในทันที
 เมื่อมีการที่จะทำลายสันติภาพเกิดขึ้นแล้ว ก็ไม่มีผล
 อันใด ในทาง ปฏิบัติ มันจะ ไม่มีผลเสียเลย ในเมื่อ ไม่มี
 กองทัพผสมระหว่าง ประเทศเตรียมพร้อมอยู่เสมอแล้ว
 เรืองนกตองให้มีองค์การสำหรับชำระระเบียบและดำเนิน
 งานขึ้น ไม่มีประเทศ ใด ในโลก ที่จะ ว่าง ใจ ใน
 “ความมั่นคง” ของเขาจากคำประกาศเจตนารมณ์

ของอีก ประเทศหนึ่ง และไม่มีประเทศใดเห็นว่าเป็นการสมควรแล้ว ในอันที่จะมอบ “ความมั่นคง” ของเขาไว้ในกำมือขององค์การแห่งโลก เพราะมันเป็นแค่ของค์การที่ประเทศต่าง ๆ ทำสัญญากันตั้งขึ้น เป็นธรรมดาอยู่นั่นเอง และโดยสัญญาชาติญาณของมนุษย์ ที่เป็นพลเมืองของประเทศ ที่จะคงรักษาความมั่นคงของเขาไว้ในกำมือของเขาเอง เพราะฉะนั้น เพื่อที่จะให้ทุกประเทศรู้สึกมีความปลอดภัย และวางใจได้ จะต้องทำให้ประเทศเหล่านั้นเชื่อมั่นว่า จะมีเครื่องมือเพียงพอ และพร้อมที่จะกระทำการทันที ในเมื่ออันตรายเกิดขึ้น ไม่ใช่แต่จะ ให้เชื่อ ว่า เพราะ มีข้อ ผกผัน กัน ใน เรื่อง “ความมั่นคง” ระหว่างประเทศที่เป็นมหาอำนาจเท่านั้น การปฏิบัติในเรื่องนี้จะให้ทำกันในที่ประชุมของประมุขรัฐบาลทั้งหลาย หรือในที่ประชุมแห่งสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ ก็ไม่เพียงพอ เป็นการจำเป็นที่จะต้องใช้ มีการ ติตค่อ ร่วมมือ กันอยู่เสมอ ระหว่างประเทศ ที่จะเผชิญด้วยปัญหานานาประการ และทุกที่

ประเทศของโลกนี้โดยผ่านทางองค์การที่ร่วมกันตั้งขึ้น
 หนึ่ง หนทางที่จะป้องกันสงครามอนาคตมิให้เกิด
 ขึ้นอีก จะต้องทำให้มหาชนของทุกประเทศรู้สึกว่
 ความเสียหายเกิดจากสงครามนั้น มีมากเพียงไร และ
 ต้องทำให้จารึกอยู่ในจิตต์ใจของมหาชนไม่ละเพาะแก่ผู้
 ที่ไต่ผ่านสงครามมาแล้วเท่านั้น ต้องให้จารึกอยู่ในจิตต์
 ใจของอนุชนที่ยังไม่เคยไต่ผ่านด้วย และบ่งจะต้อง
 ให้มหาชนรู้สึกว่ ถ้าโลกเราขึ้นอยู่กับความสงบ
 สุขนั้นจะยังผลดีเพียงไร ในเรือนพระพุทศศาสนาได้
 สอนไว้ ด้วยเหตุและผล แต่เท่านั้นก็ไม่เพียงพอ จำจะ
 ต้องทำให้เห็นจริงเห็นจัง เพราะฉะนั้นต้องพยายามที่จะ
ทำให้เครื่องมือการรุกรานประจักษ์เป็นรูปธรรมขึ้น ทั้ง
ทางทหาร ทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรม และต้องทำ
 โดยเด็ดขาดจริงจัง ในเมื่อมีการรุกรานเกิดขึ้น ไม่มี
 ประเทศใดในโลกนี้ เมื่อถูกคว่ำบาตรในทางเศรษฐกิจ
 จาก ประเทศทั้งหลาย แล้ว จะดำรงคงอยู่ได้ด้วยความ

เจริญ หรือควยกำลังทัพ ทั้งจะไม่มี โอกาสที่จะชนะสงครามใดเลยด้วย

การกระทำในทางการทหาร และทางเศรษฐกิจเพื่อจะยับยั้งไว้ ซึ่งการรุกรานนั้น เป็นแต่เพียงส่วนหนึ่งของสันติภาพเท่านั้น เราต้องส่งเสริมให้เป็นผลเห็นประจักษ์แก่โลกจริง ๆ จึงจะสมบูรณ์ ถ้าองค์การสหประชาชาติทำให้เกิดเป็นผลขึ้นดังว่านใดจริง ๆ แล้วก็นับได้ว่า องค์การนี้ ได้ทำการไปดีสำเร็จ เป็นขั้นแรกในอันที่จะป้องกันสงคราม

เนื่องด้วย “ความมั่นคง” ของประเทศ เปรียบเสมือนยังชีวิตจิตใจของประเทศ จึงจะขอก้าวเพิ่มเติมออกไปสักเล็กน้อย เพื่อประกอชกัษยบทความ ในตอนนั้น เราจะแปล “ความมั่นคง” ของประเทศให้มีความหมายแต่เพียงว่า “การปราศจากความหวาดเกรงซึ่งมวลถัก” เท่านั้นยังไม่พอ ควรจะขยายความหมายของ “ความมั่นคง” ไปถึงความประสงค์ที่จะให้การขึ้นอยู่กับในความเจริญ ในทางวัฒนธรรม สมบูรณ์

ยิงชนเป็นลำดับ มนุษย์เราจะไม่พึงพอใจแต่มีที่อยู่
 และที่กินเท่านั้น เขายังต้องการให้อยู่ด้วยกันดีด้วย ดังนั้น
 องค์การทั้งหลายที่ประเทศต่าง ๆ ได้ร่วมมือกันตั้งขึ้น
 เพื่อกิจการวิชาไว้ซึ่งสันติสุขชนแท้จริง จะต้องมีเจตนา
 หมายเป็นพิเศษ และเป็นปัจจัยสำคัญ ในอันที่จะหาวิธีให้
 มนุษย์อยู่ด้วยกันดี ของการ ทว่าน จะต้องมีส่งเสริมการ
 ปกครองให้เป็น ไป ในรูปประชาธิปไตย ให้เจริญยิ่ง ๆ
 ขึ้น หมายความว่า ให้มหาชนรู้จักที่จะปกครองตนเอง
 ด้วยศีลธรรมและจรรยา ให้เขารักอิสสระภาพในทาง
 ทลถกควรเหมาะสมกับการดำรงชีพอยู่ร่วมโลกเดียวกัน
 การที่จะทำได้โดยดังนี้ องค์การที่ถือเอาใจใส่ในการ
 ศึกษาอบรม มนุษย์ ให้เขามีโอกาสที่จะ สถาปนาองค์
 การอิสระต่าง ๆ ของเขาเอง ตัวอย่างเช่น ให้เขามี
 สหสมาคมการเมือง ฯลฯ เป็นต้น ความเจริญของประชา
 ชาติไทยนั้นจะเป็นไป ได้ก็ด้วยให้เสรีภาพแก่ปวงชนให้มาก
 เท่าที่จะไม่ขัดแย้งต่อกฎหมาย หรือประเพณีที่ดี การทำ
 เช่นนั้นเท่านั้นที่จะรักษาไว้ซึ่งระเบียบกฎเกณฑ์มั่นคง ถ้าไม่

ให้มหาชนมีโอกาสดูสัคยัตริย์พึงเหตุการณ์หรือแสดง
 ความเห็นโดยเปิดเผยได้ ภายในขอบเขตของกฎหมาย
 และประเพณีที่ดี รวมทั้งศีลธรรมที่ดี ใหญ่คดของตาม
 ระเบียบประชาธิปไตยที่แท้จริงแล้ว ก็เป็นการลำบาก
 มหาชนจะทราบถึงเหตุการณ์ระหว่างประเทศ หรือออก
 ความเห็นอย่างใดที่อาจจะเป็นประโยชน์ ในการ เตรียม
พร้อมที่จะป้องกันตัว สำหรับต่อต้านประเทศ ที่จะทำ
การรุกราน เราจะลืมเสียมิได้ว่า สงครามในอนาคต
 จะเป็นสงครามระหว่างมหาชนของประเทศหนึ่งกับมหา
 ชนอีกประเทศหนึ่ง ไม่ใช่สงครามระหว่างประมุขของ
 ประเทศ ตัวอย่างของเรื่องนี้ จะชี้ให้เห็นได้จากการ
 เป็นไปของประเทศที่ดลลทธิเผด็จการ เมื่อก่อนสงคราม
 โลกครั้งที่สองนี้ เช่นการตรวจคัดข่าวหนังสือพิมพ์
 คำว่าหนังสือพิมพ์เจ้าหมาย ความว่า หนังสือ
 พิมพ์โฆษณาข่าวสารการเมืองที่เกิดขึ้นจริง และที่
 ออกความเห็นที่เบนแกนสาร การควบคุมการสื่อสาร
 และการสนทนาเรื่องการเมือง

องค์การสันติสุข จะต้องบ่มการเศรษฐกิจ ให้คงอยู่
 ในสภาพที่ดี และทำให้เกิดความเจริญก้าวหน้าแห่ง
 การสังคม ทั้งยอมรับนับถือ ในวัฒนธรรมที่ดีของ
 แต่ละประเทศ ก็ยังพยายามให้มนุษย์ได้มาโดยสะดวก
 ซึ่งสิ่งจำเป็นแห่งการครองชีพ และถ้าองค์การระหว่าง
 ประเทศ ทำได้ดังที่ความานแล้ว มนุษย์ เราจะอยู่ด้วย
 ความสมบูรณ์พูนสุขโดยปราศจากความหวาดเกรงมว
 ญ์ทั้งปวง

เป็น ด้วย ประเทศ ทั้งหลาย มี ความ ประสงค์ ทั้ง นี้
 ข้าพเจ้าคิดว่า จึงได้ตั้งองค์การไว้หลายองค์การ มี
 ภาระการปฏิบัติต่าง ๆ กัน จะมีสาขาควบคุมไปทั่วโลก
 และถ้าทำให้มนุษย์วางใจในคำมั่นสัญญา โดยปฏิบัติ
 ได้จริง ๆ ความสัญญานั้นแล้ว ก็เชื่อว่าความสันติสุข
 จะมาสู่โลกอย่างแท้จริง

บทที่ ๔

วิเทศโยบาย

วิเทศนโยบายหรือนโยบายการเมืองต่างประเทศ เป็นนโยบายที่จะดำเนินการเพื่อรักษาไว้ซึ่ง “ความมั่นคง” ของประเทศ อันรวมทั้งการเศรษฐกิจ และการพาณิชย์ ในต่างประเทศด้วย รัฐบาลของแต่ละประเทศ ทนรับว่าเป็นประเทศที่เจริญแล้ว จะต้องมิ่วเทศนโยบาย เพราะจำต้องมีการสัมพันธ์กับต่างประเทศ จะอยู่โดยลำพังนั้น และทุกรัฐบาลที่เข้าบริหาร ราชการแผ่นดิน ก็จะต้องมิ่วเทศนโยบายของตนเสมอ แต่ก็มักจะเป็นตามรอยรัฐบาลเก่าจะไปเปลี่ยนแปลงเหมือนกันเปลี่ยนแปลงนโยบายการเมืองภายในของประเทศนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำเป็นอย่างยิ่ง เพราะจะทำให้เกิดกระทบกระเทือน กับต่างประเทศทันที ดังนั้น ในการแถลงนโยบายของรัฐบาลแก่รัฐสภาจึงมักจะกล่าวว่าจะรักษาไว้ซึ่งความสัมพันธ์อันดีกับต่างประเทศ และจะต้องปฏิบัติตามพันธกรณีซึ่งได้ทำไว้โดยรัฐบาลก่อน ๆ เช่นนี้เสมอ

วิธีดำเนินวิเทศโยบาย

วิธีปฏิบัติงานการเมืองระหว่างประเทศหนึ่ง ก็อีกประเทศหนึ่งนั้น ทำกันโดยทางการทูต ทูตประเทศหนึ่งก็ไปตั้งสำนักอภัยยังอีกประเทศหนึ่ง หรือจะเป็นทูตที่ครั้งไปชั่วคราวก็ตาม มักจะไปพบประวิสาสะกับรัฐมนตรีของ กระทรวงการต่างประเทศแห่งประเทศนั้น ๆ หรือพบประวิสาสะกับข้าราชการคนสำคัญ ๆ ของเขา การพบปะกันนี้ทางมักจะให้ข่าวความเป็นอยู่ ของประเทศคนคอยและถามกิจการเมืองกัน ก็ด้วยขบ ขัปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างกัน หรือมีหนังสือโต้ตอบกัน

ทูตจะต้อง ปฏิบัติ กิจการเมือง ตามคำสั่ง ของรัฐมนตรี กระทรวงการต่างประเทศ เพราะ ท่านผู้นั้นเป็นผู้รักษาไว้ ซึ่งวิเทศนโยบายของรัฐบาล และดำเนินกิจการตามวิเทศนโยบายนั้น

ก่อนมหาสงครามโลกครั้งที่ ๑ การเจรจากรการเมืองระหว่างประเทศจะทำกันโดยผ่านทางทูตเท่านั้น แต่เมื่อพ้น พ.ศ. ๒๔๖๐ มาแล้ว การพบปะกันระหว่าง

ด้วรัฐมนตรี กระทรวงการต่างประเทศ ของประเทศหนึ่ง
 ก็บอกประเทศหนึ่ง ในที่ประชุมระหว่างประเทศก็ได้
 ก็มีคน ถึงอย่างนั้นก็ การติดต่อกันโดยผ่านทางทุก
 ก็ยังคงดำเนินอยู่อย่างเดิม และโดยผ่านทางทุกเป็น
 ส่วนใหญ่ ก็กิจการที่ได้เจรจากันไว้ ระหว่างรัฐมนตรี
 ว่าการกระทรวงการต่างประเทศทั้งหลาย จะได้ดำเนิน
 ต่อไปจนบรรลุผลแห่งการที่ได้มาพบกันตั้งแต่ พ.ศ.
 ๒๔๖๐ มาจนถึงมหาสงครามโลกครั้งที่ ๒ การพบ
 กันระหว่างรัฐบุรุษคนสำคัญของประเทศต่าง ๆ ก็เกิด
 มีบ่อยครั้งขึ้น และจนมาถึงระหว่าง มหาสงครามคราว
 หลังนี้ ประมุขรัฐบาลที่เป็นพันธมิตรก็มาพบปะเจรจ
 กันขึ้น เช่นท่านประธานาธิบดี รัสเวลต์ ท่านนายก
 รัฐมนตรี เชิชซิล และท่านจอมทัพสตาลิน มาพบกัน
 ส่วนทางฝ่ายประเทศอักษะนั้น ท่านฮิตเลอร์ ท่าน
 มุสโสลินี ก็ได้มาพบกัน

การที่ประมุขของรัฐบาลประเทศต่าง ๆ มาพบปะ
 เจรจากัน ก็ให้เกิดมีการประชุม ระหว่างผู้แทนของ

ประเทศเป็นพิเศษนั้น คุ ๆ ก็จะเป็นการแปลงรูป ใน
ลักษณะการทูต ท่านประธานาธิบดี วิลสัน แห่งสหประชา
รัฐอเมริกา เป็นผู้ ที่สนับสนุนและยกย่องการกระทำ
เป็นคนแรก ท่านกล่าวไว้ว่าดังนี้ “ การดำเนินงาน
แห่งการเมืองระหว่างประเทศ ต้องทำกันในสายตา
ของมหาชน ” ซึ่งท่านหมายความว่า ไม่ควรที่จะดำเนินงาน
นั้นในทางลับ เพราะการมีสัญญาลับ ที่ชอบกระทำกัน
ระหว่างประเทศในสมัยก่อนนั้น มักจะเป็นต้นเหตุแห่ง
สงคราม ถึงอย่างนั้นก็ดี เครื่องมือ ของ การเมือง
ระหว่างประเทศ ก็ยังคงต้องใช้ อย่าง ที่ใช้กันมาแต่
โบราณ คือ ทางการทูตจะเลิกล้มเสียมิได้

ที่ข้าพเจ้า ยก เอา คำพูด ของ ท่าน ประธานาธิบดี
วิลสันมากล่าวนั้น อย่าได้เข้าใจและถือเอาว่าเป็นทาง
ปฏิบัติในทุกกรณี ซึ่งจะต้องทำกันโดยเปิดเผยเสมอไป
เพราะเป็นการไม่สมควรยิ่งที่จะยกเอาขัญหาบางขัญหา
ขึ้นมาถกเถียงกันอย่างเปิดเผย มีขัญหาหลายชนิดที่

จะทำงานโดยให้ผ่านทาง การพูดคุยกันว่าที่ ประชุมใหญ่จะ
 ประชุมกันอยู่เสมอไปไม่ได้ แต่การทบทวน จะยังคง
 คงอยู่และใช้ได้เสมอไป จะเห็นกันได้อย่างง่าย ๆ ก็คือ
 จะให้ประมุขของรัฐบาลก็ หรือข้าหลวงใหญ่ต่าง ๆ
 ก็ไปประชุมที่โน้น ประชุมที่นั่นสืบเรื่อยไป การงาน
 ภายในประเทศที่ท่านเหล่านั้น จะต้องทำ ก็จะไม่เป็น
 อันท่า ส่วนตกเหล่านั้น เขาก็มีหน้าที่ประจำอยู่ ณ ที่
 นั้นนั่นแหละ และเป็นหน้าที่ของเขาโดยตรง ก็ต้องให้
 เขาทำ เว้นแต่ในปัญหาการเมือง ระหว่างประเทศ ที่
 สำคัญยิ่งจริง ๆ นั่นแหละ ท่านผู้ยิ่งใหญ่ใน คณะ
 รัฐบาลจึงจะมาเจรจากัน ในกรณีที่จะให้ผู้แทนมหาชน
 หรือผู้แทนหนังสือพิมพ์ ที่เป็นหูเป็นตาของมหาชน
 มาฟังอยู่ด้วย แต่ก็มีอีกหลายกรณีที่ไม่สมควร
 จะให้โอกาสนั้น ด้วยเหตุว่าเรื่องบางเรื่อง ทดถงแม้ว่า
 ทางการประสงค์จะให้เปิดเผยได้ แต่เวลาที่เปิดเผย
 เร็งนั้นก็จะทำให้เหมาะให้ล้ม อีกประการหนึ่ง ใน
 การประชุมโดยเปิดเผยของผู้ยิ่งใหญ่ทุกราว ก็จำเป็น

จะของมีระเบียบพิถี คือ ต้องมีการศึกษาค้นคว้าตามกัน
 ในเรื่องที่จะเร่รอกันในทางส่วนบุคคลก่อน ซึ่งต้อง
 ทำโดยผ่านทางกรทก ถ้าจะมาเข้การเร่รอก แลก
 เปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน โดยมีได้มีระเบียบ
 คกลงวางกันไว้ก่อนแล้ว อาจจะทำให้ เกิดการ ไม่
 ประองคอกันหรือขัดแย้งกันได้ จะเปรียบก็เหมือนเรื่อง
 ที่เร่เข้าดกเข้าเตียงกันในรัฐสภา มีใ้ผู้แทนจะ ๆ
 กัยกเอาข้ญหามาถกกัน ในที่ประชุม ใดเมื่อไร เรื่อง
 นั้น ๆ มักจะได้รับการตกลงกัน ว่าเร่เขาเข้าที่ประชุม
 ก่อนแล้ว เช่นในการอภิปรายเข้กัน ทางฝ่ายค้าน
 มักจะขอกล่่วงหน้า โดยผ่านทางเลขาธิการสภาว่า จะ
 ค้านในเรื่องอะไร เข้กัน แต่การประชุมพิเศษจะทำ
 กันเข้เสมอไปไม่ได้

การดำเนินการทกโดยผ่านทางที่ ประชุมพิเศษนั้น มี
 ทางเส้ข้อยู่เหมือนกัน ด้วยการประชุม ในลักษณะนี้
 โดยมากมักจะทำกัน โดยถูกเหตุการณ์ทางการเมือง

ระหว่างประเทศ ยี่สิบ เช่น เหตุการณ์ที่จะทำให้เกิด
 ความไม่สงบขึ้นระหว่างประเทศ เมื่อเป็นต้นการพบ
 กันมักจะตกอยู่ในบรรยากาศที่ตึงเครียด การประชุม
 ในลักษณะนี้มันบ่อยครั้งที่ได้ทำการเจรจาตกลงกันถึงกับ
 วางระเบียบปฏิบัติ ที่จะเจรจากันในปัญหานั้น เพื่อให้
 เกิดความตกลงและเข้าใจกันได้เสียก่อน ทั้งเขามัก
 จะทำกันโดยรวบรัด ไม่ให้มีเวลาพอที่จะพิจารณาให้
 ถ้วนถี่ เพราะว่าท่านผู้ยิ่งใหญ่เหล่านั้น ไม่มีเวลา
 นานพอที่จะมาจาก ประเทศ ของคนใด ผลของการ
 ประชุมมักต้อง รวบรัดทำกันด้วยเวลาอันน้อยยิ่งไปกว่า
 นอก การที่ประชุมกันโดยเปิดเผย แทนที่จะเป็นสิ่งที่
 ชาวสอาก โดยให้มหาชนได้รู้และได้คิด กลับจะ
 ทำให้เกิดมีบรรยากาศหนาวเย็น ทั้งจะทำให้ผลของ
 การประชุมเป็นแต่เพียงความผันเท่านั้น เพราะการ
 ที่ประชุมกันโดยเปิดเผยเช่นนี้ย่อมไม่มีใครที่จะยอมให้
 ผลของการประชุมล้มเหลวไปได้ แต่เมื่อไม่มีหนทาง
 ที่จะทำให้เกิดความตกลงกันได้อย่างแน่นอนแล้ว ก็

จำจะต้องหาวิธีที่จะช่วยแก้หน้าท่านผู้แทนนั้น ๆ ไว้โดย
วางรูปการณ์ลงให้เป็นอย่างใดอย่างหนึ่งไปพลางก่อน

จริงอยู่ การประชุม เรื่อง การเมือง ระหว่าง ประเทศ
ซึ่งประเทศต่าง ๆ จะมาทำกันโดยเปิดเผยนั้น อาจจะทำให้เสียผลถึงที่กล่าวมาแล้วในวรรคต้นนี้ แต่ก็เป็น
การจำเป็นอยู่ เพราะกิจการเมืองระหว่างประเทศใน
ยุคนี้ เป็นกิจการของมหาชนทั่วไป ความตกลง
กันในข้อต่าง ๆ จะกระทบถึง ความจำเป็นอยู่ ในชีวิตของ
บุคคลของประเทศนั้น ๆ รัฐบาลประชาธิปไตยของ
ทุกประเทศจะต้องรับผิดชอบต่อประชาชนของเขา ถ้าเมื่อ
ไม่ให้มหาชนของเขาทราบถึงข้อประชุม ว่าได้ดำเนิน
ไปอย่างไรแล้ว ก็จะทำให้ประชาชนใช้สิทธิพลของเขาได้
อย่างไร และเขาจะสนับสนุนวิเทโศบายนั้นได้ข้อใด
ทั้งนี้ข้าพเจ้า หมายถึงการประชุม ที่ทำกันเป็นครั้งคราว
และสำคัญ ส่วนการประชุมที่กระทำกันเป็นกิจธุระนั้น
จะให้ทำกันโดยเปิดเผยเสมอไปก็ลำบาก ด้วยจะต้องมี
พิธีการต่าง ๆ เช่น มีระเบียบวาระการประชุมที่ต้อง

เตรียมไว้ก่อนให้พร้อมสรรพ พร้อมทั้งมีเอกสารต่าง ๆ
 สำหรับใช้ในการประชมนั้น

ประ โยชน์ อันยิ่ง ใหญ่ ในการ ประชุม ของ รัฐบุรุษ
 สำคัญ ๆ ของแต่ละประเทศนั้น ก็คือ ให้ท่านเหล่านั้น
 ได้พบปะ ปรึกษา สกน เป็นส่วนตัว ซึ่งตามธรรมเนียม
 โอกาสพบกันได้ยาก กับขัญหาที่จะมาชกกันนั้น จะได้
 ทำกันโดยเกิดชาติที่เคียว แต่กันนั้นแหละ การประชุม
 ษะนิกนจะไม่มีเวลาเพียงพอที่จะเตรียมการ เพื่อกำเนิน
 การเจรจา และไม่มีเวลานานพอที่จะให้ท่านผู้ยิ่งใหญ่
 นั้นได้เจรจากัน ประกอบด้วยวิกฤตการแห่งเรื่อง
 ประชมนั้นนั้นด้วย ในสมัยหลัง ๆ นี้ การประชุมษะนิกน
 ก็ได้เป็น ผลดี หลายครั้ง แต่ก็ ไม่ได้ผล หลายครั้ง
 เหมือนกัน มีนักคิษมหลายท่านเห็นว่า การประชุม
 การเมืองระหว่างประเทศนี้ ลุ่มอบให้แก่ผู้ทรงคุณวุฒิ
 และ เป็น นัก คึกษา ในทาง การทูต แท้ ๆ ทำกัน ไม่ได้
 รัฐบุรุษหรือรัฐมนตรีที่ไปดำเนินการเจรจานั้น ถึงแม้ว่า
 จะมีผู้ ชำนาญ ในกิจการ เมือง ต่างประเทศเป็น ที่ปรึกษา

ปร้จำไปค้รยักค้ ก้จะบ้งอกรู้สึกปร้หม่าไม้ไค้ ไม้
 เหมือนทำกัน ที่ประเทศ ของคน และโดย มากท่าน
 ผู้ที่เข่นแซก มักรู้สึก อยากจะ ให้มีการคกกลง กันมาก
 กว่าท่าน ที่เข่น เจ้าของบ้าน ในการ ที่ท่านต้อง จวก
 ประเทศของท่าน ไปนั้นเขง แลคคงอยู่ ในตัวแล้แล้วว่า
 ท่าน มีความ หนักใจ มาก เพราะ มักร จะเข่น ฝ่ายที่ เสนอ
 ความคคิเห็น ในการ ปรองคองกัน ฝ่ายท่านที่อยู่ ใน
 เมืองของท่านเองนั้น มักรจะอยู่ ในตำแหน่งที่ข้นหยัก
 และไค้เปรียบ ถึงแม้ว่าท่านที่ไปต่างถิ่นจะเข่นผู้ชำนาญ
 ในเชิงการทก ปร้ระกอยด้วยมีความชำนาญในงาน
 นมาแล้แล้วค้ ก้อาจจะเสี่ยเปรียบในการ เจรจามากกว่า
 ที่จะไค้เปรียบ การประชุมชระนคคนมักรจะทำกัน ในเมื่อ
 ฝ่ายหนึ่งมีความคคตค่น ทำให้เกคความล้ายาก ในการ
 เจรจากันในทางจรรมภา ฉะนั้นมันเข่นการยทอในเชิง
 เซาวัน และในทางกำล้งใจ ฝ่ายไค้ไค้เปรียบก็จะได้
 รัชผลค้ เพียงแต่ ความ เซอถอ ที่ไค้รับ จากปรวงชน
 เท่านั้น จะไม่เพียงพอที่จะยกข้นมาชมเชงที่คค่นไค้

หรือหลักการ ทักเท่านั้น จะยกขึ้นมา ต่อสู้ คืออำนาจ ใต้
 ในสภากษัตริย์ของท้าวสี ที่จะต้องมีการขายหน้าไปก็
 หนึ่งเท่านั้น อย่างไรก็ตามก็ ในการประชุมโดยเปิดเผย
 นั้น ทั้ง ๒ ฝ่ายอาจจะยกเรื่องขึ้นตั้งตามรูปของมัน
 แล้วแต่กรณี จะมีการพุดกันถึงผิดหรือถูกและยศกิต
 ธรรมตรงไปตรงมา ที่ประชุมก็จะของยอมรับนับถือ
 ในหลักการที่ ดี ถึงแม้ว่าแสนยานุภาพ หรืออำนาจ
 อันยิ่งใหญ่ จะแสดงท่าทีข่มขู่อยู่อย่างลับ ๆ ก็ดี
 ในที่ประชุมสาธารณะ ประเทศที่มีอำนาจจะใหญ่โตสัก
 เพียงไร ก็จะไม่กล้าที่จะแสดงอำนาจนั้นออกมา แล้ว
 ก็จะพยายามทำให้โลกเห็นว่า เขาก็มีประสงค์ที่จะแสวง
 หาความยุติธรรมเหมือนกัน

การใช้เครื่องมือ ดำเนินการเมือง โดยทางทศอย่าง
 ประเพณีเดิมนั้น มีเวลาที่จะตรึกตรองและปรึกษาหารือ
 กันก่อน แต่การประชุมระหว่างรัฐบุรุษนั้น ท่านจะไม่มี
 เวลาพอ หรือมีการปรึกษากันน้อย ท่านจะต้องเจรจา
 และคกกลงใจโดยปฏิภาณและความคิดเห็นของท่านเอง

ในยุคก่อนมหาสงครามโลกครั้งที่ ๑ ประเทศมหาอำนาจแต่ละประเทศ ต่างก็มีนโยบายที่ชักไว้เป็นหลัก เช่น ประเทศอังกฤษ มีความสนใจในเรื่องที่จะให้มีอำนาจ สมดุลย์ กันใน ทวีปยุโรป สหรัฐอเมริกาก็ประสงค์ที่จะอยู่แต่โดยลำพัง ไม่อยากจะมาพัวพันด้วยกิจการเมืองของประเทศอื่น ฉะนั้นอย่างยิ่งการเมืองในทวีปยุโรป ส่วนประเทศเยอรมัน มีความประสงค์ที่จะขยายตัวในทางอุตสาหกรรม และพาณิชย์การ เพิ่มพูนกำลังทัพ และทำเมืองขึ้นพันทะเล อย่างไรก็ตามนโยบายเหล่านั้น จะถือว่าเป็นนโยบายที่วางไว้เป็นประจําของประเทศไม่ได้ มันสุดแล้วแต่กาลสมัย และเหตุการณ์ ที่จะเกิดขึ้น ใคร ๆ ก็ย่อมรู้อยู่แล้วว่า นโยบายที่จะขยายอาณาเขตกันนั้น เช่นนโยบายที่จะนำมายังสงคราม เพราะมันเป็นนโยบายรุกราน ถ้าไม่รุกราน ก็จะไม่ไ้มายัง อาณาเขตก็ เพราะเจ้าของอาณาเขตเขาก็ย่อมหวงและรักชาติของเขา เขาจะยอมให้ใครมารุกรานอย่างไร ดังนั้นเมื่อมีการรุกราน

เหตุที่ต้องขึงกัน สงครามก็ย่อมเกิดขึ้น นโยบาย
 ในเรื่องกลยุทธ์แห่งอำนาจก็ดี ก็หามาซึ่งสันติภาพ
 ไม่ มันเห็นแต่เพียงนโยบายระวางตัวเพื่อขึงกันการ
 รุกรานเท่านั้น นโยบายในเรื่องดำรงตนโดยโตดเดี่ยว
 ก็เหมือนกัน จะทำให้ตนพ้นจากการรุกรานไปก็หาไม่
 และถ้าถูกรุกรานก็ต้องรบ มันรังแต่จะทำให้ประเทศ
 ที่มันนโยบายแผ่อำนาจกรำกรำเรียกเท่านั้น ดังที่เห็นได้ใน
 สงคราม มหาชาติเขี้ยวตะวันออกนี้ เหมือนนโยบายของ
 ประเทศมหาอำนาจเหล่านั้น หาใช้นโยบายที่จะนำมาซึ่ง
 สันติภาพแล้ว ก็จะมีนโยบายอะไรอีกที่จะทำให้เกิด
 สันติไปชั่วกัลปาวสานได้เล่า หลายประเทศและฉะเพาะ
 อย่างยิ่งประเทศมหาอำนาจ ที่มีชัยในสงครามโลก
 ครองที่ ๒ มามองเห็นว่า มันนโยบายอย่างเดี๋ยวก่อน
 จะบรรลุซึ่งสันติภาพนี้ ก็คือนโยบายที่ทุกชาติต้องเข้า
 มาดำเนินการร่วมกันด้วยเจตนารมย์ที่จะลงมือไว้ซึ่งสันติ
 ภาพนั้น โดยให้มีองค์การแห่งโลก เพื่อรักษาไว้ซึ่ง
 ความมั่นคงเป็นส่วนรวม

เพื่อจะเข้าใจในวิเทโศบาย จำเป็นจะต้องเข้าใจถึง
 นโยบายว่า ขางนโยบายนั้นได้ดำเนินด้วยสัญญาเจตนา
 ที่จะให้บรรลุถึงผลที่ใฝ่ขางนโยบายนั้นไว้ ขางนโยบาย
 ก็เป็นนโยบายที่วางไว้เพื่อหลีกเลี่ยงภัยสงคราม หรือ
 ของกันความมั่นคงของประเทศเท่านั้น ทั้งปรากฏมา
 แล้วว่า นโยบายของประเทศที่ประสงค์จะแผ่อำนาจจักร
 กษ์ย่อมจะมีจุดหมาย ในการกระทำ ของตน และจะ
 ข่งหน้าทั้งทา ด้วยความพยายาม อย่างสุดฝีมือ ที่จะ
 ดำเนินการให้ขึ้นไปตามความประสงค์นั้น พร้อมด้วย
 มีการวางแผนการณ์ล่วงหน้า เพราะมีกำลังเข้มแข็ง
 พร้อมสรรพ ประเทศชนิดนั้นมักจะไต่เปรียบ และมีเชิง
 อกกว่าประเทศที่ไม่คิดรุกราน เพราะเป็นประเทศที่ทำให้
 เกิดมีสถานการณ์ที่น่าหวาดขั่น นโยบายชนิด
 นั้น ที่ทำให้ นักการทูต ของ โลก จะต้อง มาเผชิญ กัน
 ข้อย ๆ เพื่อขกเข้าภัยแห่งสงคราม ฝ่ายประเทศที่รัก
 ความสงบนั้นแล้ว ก็ทำท่าทีเฉยเมย และเพราะเขา
 ข่งการความสงบ ก็มีประสงค์จะไม่ให้ใครมารบกวน

แต่แทนที่จะทงหน้าทงตา ทำให้เกิดความสุขขึ้น
สักอย่างใดอย่างหนึ่ง กลับทอทงไม่แยแส

การที่แก้ความทงในความสงขเท่านั้น หาเป็น
ความคิดที่สมควรไม่ เขาจะต้องหาหนทาง ทำให้
เกิดสันติภาพขึ้น ด้วยกำลังกายและกำลังใจจริง ๆ
จะปล่อยให้เกิดมีเรื่องขึ้นก่อน แล้วจึงลงมือมันก็จะไม่
ทันการ

ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ จะไม่อยู่ในสภาพที่
คงทงอยู่เสมอ ประเด็ทงมีเรื่องเกิดกันขึ้น ประเด็ทง
มีเรื่องนเกิดขึ้น จะยกทงอย่างทเกิดขึ้นเมื่อเร็ว ๆ นี้
คือ เครื่องบินของอังกฤษบินร่อนจะลงสนาม ก็ยังเอิญ
เครื่องบินของ โซเวียท เกิดอูบที่ เหตุพุง ลงมา โคนเขา
ทำให้คนตาย ไปหลายคน ทั้งนี้ ก็ทำให้ ความสัมพันธ์
นั้นมัวหมอง เปลี่ยนแปลง ไปย่าง โลกเราทงมอยู่
เรื่อย ๆ ไป คนในโลกก็มีตายและมีเกิดกันทุกวัน การ
เป็นอยู่ ของประเทศ ก็ดำเนินเคินตาม ความเป็นอยู่ของ
ประชาชน มีการเปลี่ยนความเป็นอยู่ และความคิด

กันเสมอ ข้างประเทศก็มีคนเกิดมาก มีพลเมืองเพิ่ม
 พูน ข้างประเทศก็มีจำนวนพลเมืองลดน้อยลงไป การ
 อุตสาหกรรมของประเทศเจริญและเพิ่มขึ้น ส่วนของ
 ข้างประเทศก็ลดน้อยถอยลง ในทางการค้าก็เหมือนกัน
 หนึ่ง สิ่งเหล่านี้ก็เสมือนหนึ่งลมที่พัดผ่านไปสัมผัส
 ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ นโยบายภายในของ
 ประเทศหรือการกระทำบางอย่างของประเทศก็ถึงแม้
 ว่าจะเห็น นโยบาย ที่คิดและ เป็นการ กระทำ ที่ก่อรูป ด้วย
 ศีลธรรม และถูกต้องด้วยประการทั้งปวง ก็เคยได้เป็น
 เหตุ ให้ของ กะทบ กระเทือน ถึง ความสัมพันธ์ ระหว่าง
 ประเทศมาแล้ว เหตุการณ์เช่นนี้ใดเกิดขึ้นอยู่แล้ว
 เกือบทุกวัน เพราะฉะนั้น ประเทศทั้งหลาย ต่างจะนั่ง
 คุกคาม หันหลังให้กันอยู่ต่อไปอีกได้อย่างไร

๑
บทที่ ๕

ว่าด้วย ผลได้เสียของประเทศ
และหลักการ กับศีลธรรมในเรื่องการเมือง
ระหว่างประเทศ

เรื่องที่จะบรรยายต่อไปนี้เป็นส่วนหนึ่งในทางปฏิบัติ
การเมือง ระหว่าง ประเทศ ที่เนื่อง จาก ข้าพเจ้า ได้
บรรยายมาแล้ว ๕ ตอน คือ

- (๑) วัตถุประสงค์แห่งการเมืองระหว่างประเทศ
- (๒) ความมั่นคงของประเทศ
- (๓) เครื่องมือของการเมืองระหว่างประเทศ
- (๔) ว่าด้วยการเมืองระหว่างประเทศ ร่วมกัน.
- (๕) วิเคราะห์ขยายการเมืองระหว่างประเทศ

เรื่อง ต่อไปนี้ จะบรรยาย ถึง ผล ได้เสียของประเทศ
และ หลักการกับศีลธรรม ของ ประเทศ ที่ จะ ทำ การ
สัมพันธ์กัน

ว่าด้วยผลได้เสียของประเทศ

ประเทศทั้งหลายในโลกนี้ มีความต้องการ มีความเป็นอยู่ มีวัฒนธรรม ฯลฯ ต่างกัน จึงทำให้ประเทศนั้น ๆ ต้องวาง นโยบาย ของ ตนให้เหมาะสม จะพูดกันอย่างสั้น ๆ ก็คือ ผลได้และผลเสียของแต่ละประเทศ หรือที่เขาคิดเอาไว้ จะเป็นผลได้หรือผลเสีย นั้นแหละ เป็นรากฐานแห่งการวางนโยบายของเขา ตัวอย่าง ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีชาวมุสลิมคุณภาพสูง เป็น ขอกเข็ม ในโลก และ ประเทศไทย มีการอุตสาหกรรมน้อย ต้องซื้อสิ่งของหลายอย่างทำเป็นแก่การ คำรังสีพของประชาชนเข้ามา ประเทศไทยก็จำต้องวาง นโยบายที่จะปลุกข้าวให้ มีปริมาณมากขึ้น เพื่อ จะได้เอาไปขายให้ โด เงิน มาซื้อ ของที่ จำเป็น นั้น เข้ามายำรงราษฎร หรือตั้งโรงงานอุตสาหกรรมผลิต สิ่งของที่ จำเป็น ทรราษฎรจะค่อยๆ ไซเป็นณะเพาะ เมื่อถึง ยามค้ำขันจะได้ไม่ขาดแคลนสิ่งของเหล่านั้น

จึงอยู่ประเทศทั้งหลาย มีสิทธิที่จะอยู่ในโลกนี้ด้วย

“ความมั่นคง” เขาก็มีสิทธิที่จะส่งเสริมการครองชีพ
 แห่ง ประชาชน ของเขา โดยไม่ต้อง ถูก รบกวน
 แทรกแซงจากประเทศอื่น ทุกประเทศมีสิทธิอย่าง
 สมบูรณ์ที่จะส่งเสริมประโยชน์หรือผลได้เหล่านั้นเมื่อไม่
 เป็นการไปรังแกประเทศอื่นเขา แต่ว่าการวางนโยบาย
 ส่งเสริมผลได้ของประเทศบางประเทศ มีได้หมายให้เขียน
 เพียงเท่าที่ว่ามัน กังที่เราได้เคยเห็นมาแล้วในอีก
 บางประเทศเข้าไปเรียกร้อง เขา สิทธิที่ ประเทศอื่นยอม
 ให้ไม่ได้ ตัวอย่าง เช่น ประเทศญี่ปุ่นเข้าไปเรียกร้องสิทธิ
 ในประเทศแมนจูเรียเช่นกันประเทศจีนจะยอมให้อย่างไร
 เพื่อที่จะทราบในนโยบายของประเทศหนึ่ง ประเทศ

ใด ก็เป็นการจำเป็นที่เราจะต้องทราบถึงผลได้เสียที่
แท้จริงของประเทศนั้น ทั้งต้องให้ตระหนักแก่ใจเรา
 ด้วยว่า ผล ประโยชน์ อะไร ที่ประเทศ นั้น พยายามที่จะ
 ให้เกิดให้มากขึ้นแก่ประเทศเขา แต่การที่จะทราบนี้แหละ
 ทำให้เราเกิดความเข้าใจผิดไม่ใช่เล่น แต่อย่างไร ๆ
 เราก็ต้องพยายามให้ตระหนักแน่ใจ เพื่อเราจะไต่ถาม

วิเทโศบายของเราให้เหมาะให้สมแก่ “ความมั่นคง”
 ของประเทศเรา

ตัวอย่าง การตั้งขึ้นผลิตของออกขายตลาด
 ทางภาคตะวันออกเฉียงใต้บ้าง ไม่มีใครสู้ เราก็น่าจะ
 เชื่อว่า ประเทศผู้ขึ้นต้องการที่จะรักษาไว้ซึ่งความ
 สันติ แต่ที่ไหนได้ ประเทศผู้ขึ้นกลับเป็นประเทศ
 ที่ลงมือก่อสงคราม โศขร็องว่าไม่มีที่ดินเพียงพอ
 แก่การทำมาหากินของประชาชน ซึ่งก็เป็นความจริง
การที่ร้องบอกกล่าวเช่นนั้น ทำให้เห็นได้ว่าผู้ขึ้นต้อง
 การจะเอาดินแดนที่เป็นของคนอื่นเขา เพื่อส่งประชาชน
 ของตนไปทำมาหากินและเลี้ยงให้เขาจริง ๆ ผลได้หรือ
 ประโยชน์ใน “ความมั่นคง” ของแต่ละประเทศนั้น
 ก็สุดแต่ว่า ประเทศ นั้น จะอยู่ใน ลักษณะของภูมิศาสตร์
 อย่างไรตัวอย่างเช่นประเทศอังกฤษ เป็นประเทศที่อยู่
 บนเกาะมีทะเลล้อมรอบ พืชพันธุ์ ธัญญาหารมีไม่
 เพียงพอสำหรับเลี้ยงประชาชน ต้องหาซื้อมาจาก
 ประเทศภายนอกก็เป็นธรรมดาและจำเป็นชยู่เอง ที่

อังกฤษจะคงมีกองทัพเรืออันใหญ่หลวง หรือใหญ่กว่าประเทศที่ อังกฤษ คิดว่า อาจจะเป็น สัตรู ของเขาได้ กองทัพเรืออันมหึมานี้ จะได้อริศึกษาความปลอดภัยของประเทศและคุ้มครองเรือสินค้าที่จะ บรรทุกอาหารมาสู่ประเทศตน ทั้งต้องมีฐานทัพเรือทั่วไปในทุกทะเล เพื่อรักษาไว้ ซึ่งทางคมนาคมในยามสงคราม ฝรั่งเศสก็ทำกัน มีอาณาเขตที่อันยักยาวติดต่อกับประเทศเยอรมันนี่ ซึ่งเป็นประเทศที่เคยชกเคียวชิงชัยกันมาหลายครั้ง ฝรั่งเศสก็ทำเป็นระบองมีกองทัพใหญ่โตพอที่จะต่อสู้กับกองทัพบกของเยอรมันนี้ได้

เมื่อทางประเทศก็ต่าง สละสม อารูช ยุกโธปกรณกันไว้จนมากมาย ซึ่งเป็นผลเสียแก่ทางเศรษฐกิจภายในประเทศเหล่านั้น ก็มาจนถึงผลได้ในการทำระหุกศสร้างกำลังรบกันเสียที แล้วหันหน้าเข้าหากันทำการเจรจาเรื่องการลดอาวุธกัน เป็นสิ่งที่มีมองเห็นได้ว่าเมื่อประเทศใด ทำเนนนโยบาย อย่างใดอย่างหนึ่ง โดยกระทันหัน นโนบายนั้นมักจะเห็นประจักษ์สำคัญใน

ผลไค้และผลเสียบของประเทศนั้น ผลประโยชน์ชนิคม
 มักจะเป็นผลประโยชน์ที่แน่นอนที่ประเทศนั้นทำนุบำรุง
 เพื่อเป็นผลไค้ของเขา และมักจะปรากฏท่าทีออกมา
 ให้เห็นเสมอ ท่าทีเป็นนักศึกษาในวิเทโคขายต้อง
 คอยสังเกต และจำไว้ จะคชอกค้วอย่างอีกอย่างหนึ่ง
 ในประเทศไทยเรานี้ การที่บุคคลต่างค้วต่างจำพวก
 ค้องการจะเข้ามาตั้งภูมิลำเนาทำมาหากินในเมืองไทย
 เป็นจำนวนมาก มากกว่าจะเข้าไปยังประเทศอื่น ๆ
 ในโลกไค้ แล้วมากระทำฝ่าฝืนต่อพระราชกำหนด
 กฎหมายขางขท ใจก็กุนสินค้ำจำเป็นหลายอย่าง
 ยังผลให้การครองชีพของเราชาวไทยผู้ค้อง
 กระทำเหล่านี้เป็นกรณี แวกลั้ม แลกง ให้เรามองเห็น
 ไค้อย่างแจ้แจ้งว่า เขามีวิเทโคขายอย่างไร เพราะ
 ฉะนั้นเราชาวไทยทุกคนค้องพยายามหาทางที่จะป้องกัน
 “ความมั่นคง” ของประเทศเรา ความพยายาม
 จะให้ผลค้กับอาชีพความมานะ ขยันขันแข็ง มีความ

ออกทุน ทำกิจการทั้งหลายที่จำเป็นแก่การครองชีพ
จะโค่นฟู วิชาอาชีพที่บรรพบุรุษของเรา ได้กระทำมา
ตั้งแต่หลายร้อยปีมาแล้ว แล้วเราก็จะรักษา “ความ
มั่นคง” ของประเทศไทย ไว้ให้เป็นมรดกตกแก่อนุชน
ชาวไทยที่จะเป็นผู้สืบสันดานของเราต่อไปได้

ยุทธศาสตร์และวิเทโศบายเป็นสิ่งคู่กัน จะแยก
ออกจากกันมิได้ นักศึกษาในทางยุทธศาสตร์จำต้อง
ศึกษาในวิเทโศบาย นักศึกษาในวิเทโศบายก็จำ
ต้องศึกษาในทางยุทธศาสตร์ ถ้าเรามาคิดแต่อย่าง
หนึ่งอย่างใด แต่อย่างเดียวแล้ว ผลได้แก่ ประเทศ
ก็จะไม่เกิดมีขึ้น และ “ความมั่นคง” ของประเทศก็
จะอ่อนแอ อันตรายก็จะบังเกิดขึ้นแก่การครองชีพ
และความเป็นอยู่ของประชาชน ในสุดท้ายชาติของเรา
เราก็จะสูญสิ้นไป หรือเรียกว่าถูกกดขี่หายไป จริงอยู่
องค์การสหประชาชาติ และองค์การย่อยที่เป็น
แขนงต่าง ๆ ที่สถาปนาขึ้น ประชาชนส่วนใหญ่ของโลก
ต่างก็มีความหวังกันว่า จะเป็นองค์การที่จะคอย

รักษาไว้ซึ่งความมั่นคง ของทุก ประเทศ แต่เราจะ
 มาเฉยเมยปล่อยให้ความหวังเกิด เป็นผล ดังเราคิด นั้น
 จะเป็นการเสี่ยงโชคมากเกินไป เราต้องพยายามคอย
 สังเกตและกระทำการตามที่ถูกต้องที่ควร ตามสิทธิและ
 ความต้องการของการรักษาไว้ซึ่ง “ความมั่นคง” ของ
 ประเทศเรา ตามความพึงพิเคราะห์ และด้วยศีลธรรม
 และจรรยาธรรมอันดี

อนึ่ง วัฒนธรรมและประเพณีที่ดีของแต่ละประเทศ
 นั้น เช่น ทศการพของชนทั้งปวงที่นับว่าเป็นคนที่เจริญ
 ความยอมรับมาด้วยดีและเจริญแล้วองค์การศึกษาวิทยา
 การและ วัฒนธรรม แห่ง สหประชาชาติ ก็ จะ พยายาม
 นำและชวนให้คนทุกประเทศเคารพต่อ วัฒนธรรม และ
 ประเพณีที่ดีของแต่ละประเทศ เพื่อจะได้สืบทอดสัมพันธ์
 ภาพของประชาชนแห่ง ประเทศทั้งหลาย ให้เข้าใจ ซึ่ง
 กันและกันดีขึ้น ความยากหมางและเข้าใจผิดระหว่าง
 กันจะได้ไม่เกิดขึ้น ความสันติสุขทั่วโลกจะได้
 มาสู่ปวงชนแห่งโลก เพราะฉะนั้นประเพณีที่ดีและ

วัฒนธรรมของเรา ๆ ต้องรักษาไว้ เพราะนอกจาก
 สิ่งเหล่านี้จะแสดงว่าประเทศนั้น ๆ เป็นประเทศที่เจริญ
 มาแล้วแต่โบราณกาล มันยังจะเป็นหลักให้เรายึดถือ
 เป็นสิ่งจำเป็นวิเทโศบาย และยุทธศาสตร์ของเราด้วย
 โลกของเราเวลานี้ จะเปรียบก็เหมือนแม่น้ำใหญ่ และ
 สถานะการณของโลกก็เปรียบเหมือนสายน้ำที่เซียว
 แรง ประเทศจะเพาะอย่างยิ่งประเทศที่เล็ก ก็เปรียบ
 เหมือนเทือกที่เกาะหลักอยู่ในแม่น้ำนั้น หลักนั้นก็
 เปรียบด้วยประเพณีที่ดีและวัฒนธรรมนั่นเอง ถ้าเทือกจะ
 ไผ่ไปหาหลักอื่น ที่เขานึกว่าเป็นหลักที่มั่นคงกว่าแล้ว
 เขาอาจถูกสายน้ำที่เซียวแรงนั้น พัดพาตัวเขาลอย
 ไปไม่รู้ว่าจะไปจับหลักหรือขอยไม้อะไรได้อีก ไซ้แต่
 เท่านั้นหลักที่เขาคิดว่าเป็นหลักที่มั่นคง แม้ว่าจะ
 มั่นคงสำหรับคนอื่น หากไซ้เป็นหลักที่มั่นคงสำหรับ
 เขาไม่ อาจจะมีเพียงเกาะอยู่ ครั้นจับเขาก็ตามือ
 หรือมีใคร่น้ำจับอยู่ ครั้นเขาเกาะก็ลื่น จับไม่ติด
 แล้วเขาก็จะหลุดลอยนำไปไหนเหมือนกัน

การวางนโยบายและวิเทโศบายของประเทศเล็ก ๆ นั้น จะต้องทำด้วยพินิจพิเคราะห์ด้วยกาลเทศะประกอบด้วย การรู้จักผ่อนหนักผ่อนเบา ดังที่ประเทศไทยได้วางลงในสมัยรัชกาลของ พระบาทสมเด็จพระปิยะมหาราชเจ้าพระองค์โตพระราชทานความเป็นเอกราชไว้ให้แก่มิตรเราชาวไทยจนทราบเท่าทุกวันนี้ ครั้นจะถามว่าทำไมเราไม่เป็นประเทศเอกราชประเทศหนึ่งนั้น เราที่มีเสรีภาพอันสมบูรณ์จะทำได้ แต่เราอย่าลืมว่าชียอพระเจ้าแผ่นดินพม่า ถึงคง จะได้ มี พระ ราช คำ รั กิ่ง นี้ เหมือนกัน แต่แล้วประเทศพม่าก็ตกไปเป็นเมืองขึ้นของอังกฤษ จริงอยู่ในสมัยนี้การเสาะแสวงหาเมืองขึ้น พวกกันตามธรรมเนียมแห่งสหประชาชาติ มหาประเทศได้สัญญาว่าจะไม่ทำกันแล้ว และข้าพเจ้าเชื่อว่ามหาประเทศ คงจะไม่เสาะแสวงหาเมืองขึ้นในแง่การปกครอง แต่เราจะต้องระมัดระวังว่า อาจจะถูกขายตัวกันในทางเศรษฐกิจ การเมือง แล้วแต่ประเทศนั้นจะอยู่ได้อย่างไร เพราะฉะนั้นผลประโยชน์สำหรับ

ประเทศ ฉะเพาะอย่างยิ่งประเทศเล็ก อยู่แก่การวาง
นโยบายปกครองประเทศและการวาง วิถี โศบาย ของ
ประเทศก็หรือไม่ก็เพียงไร

ในการวางนโยบายของประเทศเพื่อที่จะดำรงตน
อยู่ในสังคมแห่งประเทศชาติทั้งหลายของโลกนี้ การ
ศึกษาและการอบรมประชาชนให้อยู่ในศีลธรรม
จรรยาธรรม ให้มีวินัยอันเป็นสิ่งสำคัญ เพราะถ้า
ประชาชนขาดการศึกษาอบรมดังกล่าวมาแล้ว ความ
เรียบร้อยภายในประเทศก็ดี การเศรษฐกิจ การคลัง
ของประเทศก็ดี ก็จะมีไม่สมบูรณ์ และเป็นทรงเกียร
คุณแคลงของประเทศอื่น ขอข่าอีกครั้งหนึ่งว่า ประเทศ
ใดจะแยกประเทศออกจากอยู่แก่ลำพังในโลกนี้ไม่ได้ ถ้า
ประเทศอื่นรุ่งเรืองและคุณแคลง ประเทศนั้นก็จะได้
รับความไว้วางใจ และเช็ดถอกจากการค้ำค้ำด้วยประเทศ
ก็จะไม่สะดวก การได้มาซึ่งสิ่งของที่จะบูรณะประเทศ
ก็จะน้อยลงหรือไม่ได้มาเลย ก็แล้วประเทศนั้นจะดำรง
ฐานะอยู่ในโลกนี้ ด้วย ความ ทักเทียบฆ่า ใหญ่ ประเทศ

อันใดอย่างไร ประชาชนของประเทศนั้นจะเข้าไปยังประเทศอื่นก็ด้วยความลำบาก และประชาชนของประเทศที่ไม่อยากที่จะเข้ามาประเทศนั้น เพราะเขาเกรงความไม่ปลอดภัย เกียรติยศของประเทศหรือว่าเกียรติยศของประชาชนก็ไป ก็จะสูญหายไป เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าการวางนโยบายที่กักภายในประเทศนั้น จะเป็นสิ่งเสริมผลได้ของประเทศเป็นอนุเคราะห์ แล้วจะยังเป็นเครื่องรักษา "ความมั่นคง" ของประเทศก็ช่วยองค์การสหประชาชาติหลายครั้ง ในเรื่องนี้ จึงได้ตั้งองค์การศึกษาวិทยาการและวัฒนธรรมขึ้นเพื่อระดมสามัคคีภาพ และช่วยเหลือประเทศทั้งหลายในทางนี้

หลักการและศีลธรรม

ถึงแม้ว่าการได้มาซึ่งผลประโยชน์แห่งประเทศจะเป็นสิ่งที่ครึ่งใจรัฐบาลของประเทศสักเพียงไร และนโยบายของประเทศจะคร่าอยู่ภายใต้ อิทธิพล ของ ผลประโยชน์นั้นยิ่งไปกว่าอิทธิพลทางหลักการ ที่ ประเทศ

นั้นไว้วางไว้สักเพียงไร คุณค่าของหลักการ ในอันที่จะ
 กำหนดวิเทโคธยา ก็มีไม่น้อยเหมือนกัน ถึงแม้ว่าการ
 กำหนดวิเทโคธยา เพื่อยังผลดีให้แก่ประเทศ จะไม่ขึ้น
 การกระทำที่ผิด แต่วิถีดำเนินการนั้นซิ จะต้องคิดว่าจะ
 ควรหรือไม่ควรเพียงไร ผลประโยชน์ของประเทศก็ไม่ผิด
 แยกไปจากผลประโยชน์ของคนเรา การที่จะให้เป็น
 ผลดีแก่ประเทศ อาจจะทำไปในทางที่เอาเปรียบ โดย
 มีค่านึงถึงผลประโยชน์ของประเทศอื่นหรือกระทำลงไป
 โดยไม่มองถึง ผลประโยชน์เป็นส่วนรวม ระหว่าง นานา
 ประเทศ ใน สมัยนี้ ไม่มี ประเทศใด มีความ เป็น อิสสร
 สมบูรณ์ที่จะดำเนินการ ให้ได้มา ซึ่ง ผลประโยชน์ ของ
 ประเทศอย่างเต็มที่ ความความต้องการของประเทศนั้น
 ในกาลก่อน มีเป็นครั้งเป็นคราวที่ประเทศรู้สึกว่ามีสิทธิ
 อันสมควรที่จะกระทำกิจการเพื่อประโยชน์ของตน โดย
 วิถีดำเนินการ แต่ ลำพัง แต่มา ในสมัยนี้ ที่มี การ
 คมนาคมคึกต่อกัน ความสัมพันธ์ระหว่างกันก็ยิ่งขึ้น
 การกระทำการที่ประเทศคิดว่า มีสิทธิสมควรที่จะกระทำ

การนั้น จะมากะทบกระเทือนถึงอีกประเทศหนึ่งบ่อย
 ครั้งขึ้นในกรณีเช่นนี้ปัญหาเกี่ยวกับหลักการจึงเป็น
ปัญหาที่สำคัญ เพราะว่า เพื่อ ที่จะ ของกันมิใช่ผล
 ประโยชน์ของประเทศ แต่ ละประเทศ มา ชกแย้งกันจน
 แล้วก็นำมาซึ่งสงคราม ปัญหาระหว่างประเทศจะต้อง
 ให้คำเนิการทำการตกลงกัน ภายใต้กฎข้อบังคับและ
หลักการ และ ไม่ให้ทำการ โต้แย้ง กันด้วย อำนาจ
 แสขนาภาพ สำหรับในเรื่องนี้ ประเทศทั้งหลาย
 ที่โตให้คำมั่น สัญญาว่าจะยึดถือใน หลักการ ที่ต่างให้
 ตกลงวางไว้ว่าจะดำเนินการเมื่อง ระหว่างประเทศของ
 คนก็ไต่ขอมริบ้นขัดข้องอยู่แล้ว เช่นการที่นานาประเทศ
 ไต่ขอม ริบ ว่าจะ ปฏิบัติ กาม คติกา แห่ง สันติชาติชาติ
 กฎบัตรอนุคมเลนคิก และกฎบัตรของสหประชาชาติ
 นั้น ประเทศเหล่านั้น ได้ตกลงกันใน หลักการหลาย
 ประการ รวมทั้งกฎข้อบังคับและระเบียบพิชการ กษ
 วิปฏิบัติการ ที่โตวางไว้เช่นบัญญัติในการสัมพันธ์ใน

ระหว่างกันโดยทั่วไป รวมทั้งการยอมรับที่จะทำการ
ที่จะบอกเขามาใช้ในกรณีพิเศษ ซึ่งโดยขั้นที่ก้าวเข้าไปใน
ธรรมเนียมขององค์การสหพันธ์กรรมกร คำประกาศคำ
รับรองเป็นลายลักษณ์อักษร ที่ มณฑล พิสสาเคลเพีย
และธรรมเนียมขององค์การอาหารและเกษตรกรรม

เนื่องจากประชาชาติ ได้เผชิญกับความยากลำบาก
และการเสียดสีมาแล้วใน อันที่จะประนอมผลประโยชน์
ของแต่ละประเทศ กับผลประโยชน์ของโลก หรือ
ทุก ๆ ประเทศเป็นส่วนรวม ประเทศทั้งหลาย จึงได้
ตกลงกันว่า จะยึดถือในหลักการบางอย่าง เกี่ยวกับ
สำคัญในอันที่จะ ให้ประเทศเหล่านั้น ยึดมั่น ในหลักการ
นั้นนั้นซี เป็นปัญหาที่จะต้องพิจารณากันอยู่ ในทุกวันนี้
ด้วย ประเทศใดที่ผลประโยชน์ ของตนขัดแย้ง ต่อหลัก
การที่ได้ตกลงยอมรับนั้นถือ มักจะหาทางหลีกเลี่ยง
จากหลักการนั้น ประเทศนั้น, จะขอเทียบอีกครั้ง, ก็
เหมือนบุคคลที่เป็นประชาชนนั่นเอง คือธรรมอันที่จะ
เป็นสิ่งสำคัญในการกระทำของบุคคลเพียงไร คือธรรม

อันนี้ ก็จะเป็นสิ่ง สำคัญ ในการ กำหนด วิถี โคโยบาย ของ
 ประเทศเพียงนั้น เช่น การใช้ อำนาจ ของ ท่านผู้มี อำนาจ
 มากมาย ักขัยบุคคลที่อ่อนแอ โดยพลการนั้น จะเป็น
 การกระทำที่ผิดกับศีลธรรมอันดีแล้วหรือ และก็เช่น
 เดียวกัน การที่ประเทศที่มีแสนยานุภาพมา มาใช้
 กำลังทัพข่มขู่ประเทศที่เล็กหรือมีกำลังน้อยกว่า จะเป็น
 การกระทำที่ผิดกับศีลธรรมอันดีแล้วหรือ สิทธิ
 ของประเทศเล็ก ก็มีไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าประเทศที่เป็น
 มหาอำนาจ เพราะฉะนั้นเมื่อจะให้ประเทศไม่ว่าใหญ่หรือ
 เล็กโดยทั่วไป ดังนั้น การที่มองค้การ, มีเครื่องมือ, มี
 กองทัพผสมอยู่พร้อมสรรพที่จะปราบปรามการเป็นพาล
 เท่านั้น ก็ระหาเพียงพอไม่ การที่จะรรโลงศีลธรรม
 อันดี และการสัมพันธ์ ระหว่าง การ ดำรงชีพ ของ
 ประชาชนของทุก ๆ ประเทศนั้น ก็เป็นการ สำคัญไม่
 ยิ่งหย่อน กว่าเลย กำลังทัพ และการตั้งองค์การนั้น
 เป็นการจำเป็น เพื่อจะให้ ประเทศทั้งหลายยอมรับกัน
 ในธรรมแห่งมนุษยชาติ แต่ก็จะไม่เพียงพอ หนักว่า

ทุก ๆ ประเทศ จะปฏิบัติการ ระหว่างกัน ให้อยู่ ใน ขอบ
 เขตของธรรมะ ขอบบังคับของกฎหมายนั้น ส่วนหนึ่ง
 อยู่แก่ การ ใช้กำลังบังคับ และ อีกส่วน หนึ่ง อยู่แก่
 ประชาชนที่เต็มใจจะกระทำตามกฎหมายนั้น ตัวอย่าง
 เช่นจะบังคับให้ประชาชนทั้งประเทศเปลื้องกาย แต่เมื่อ
 ประชาชน ทั้งประเทศ เขาไม่เต็มใจเปลื้องกาย แล้วก็จะ
 เขาทำสิ่งอะไรมาบังคับเขา ผู้ที่ทำการบังคับก็คงจะไม่
 เต็มใจเปลื้องกายไปบังคับเหมือนกัน เมื่อมนุษยชาติ
 ทั่วรวมกันทั้งประเทศ และประเทศมีประสงค์ที่จะได้รับ
 สันติสุข เรา ก็จำเป็นต้อง พยายาม ที่จะ ส่งเสริม
 และยอมรับกันยึดถือในหลักการที่เป็นธรรม ที่จะคุ้มครอง
 สัมพันธะระหว่างประเทศ

